

லோகன காசிதப்பதிப்பு.
தன்பிரதி, 5½ அநு
பழைய பிரதி, 6 "

சந்தாவினை விவரம்.
ஒருவருக்குத் த. 4
{ 6 மாதங்க்கு " 3-2

அறிவைப் பரவச்

செய்வதற்கான

மாதாந்தரத்

தமிழ்ப் பத்திரிகை.

DEVOTED TO TRUTH AND KNOWLEDGE:

அறிவுடையாரெல்லாமுடையாரறிவிலா } A HIGH THOUGHT REVIEW { தற்க கடைநக் கற்பவை கற்றபின்
சென்றுடையானுடையார்—நிந்தற்குங். } TAMIL MONTHLY {
Estd. May 1892. } நிந்தகவதந்தந்தக—நிந்தற்குங்.

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS, ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

Hitch your wagon to a star—Emerson.

CONTENTS.

PAGE.

அடக்கம்

பக்கம்.

The Failure of Arbutnot & Co.
An Appeal to our Readers and Subscribers.

1. Revelation, or, Involution and After. ... 153
2. Indian Folksongs of Truth and Wisdom. ... 159
- The Final Goal or, The Way to be Wish-Free.
3. Varahopanisad. ... 161
4. Hamlet the Transcendentalist.
(From Shakespeare) By Sri Rajanayaki. ... 176
5. The Holy Benares, By T. C. Venkataramana Iyer 178
6. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life.—
By S. Ramaswami Aiyar, B. A. ... 181
7. Extract, The Failure of Arbutnot & Co' ... 184

மேது கையொப்புக்காரர்களுக்கும்
கேசர்களுக்கும்.

1. மறாலயாகந்தாம்—சந்தாசுபதி. ... 153
2. விதேதநகைவல்ய ஸாமராஜ்யம். ... 159
3. வாராகோபநிஷத். ... 161
4. நேமசந்திரசுவரீத் என்னும் ஆத்மவிசாரி
(புத்தகலக்ஷீன் மொழிபெயர்ப்பு)
(ஸ்ரீராஜநாயகி) ... 176
5. ஸ்ரீ ஹரி. (டி. வி. கெங்கடாசனம்பர்) 178
6. சிதா அல்லது இல்லற காமங்களை
(என். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.) ... 181
7. தற்பன்னட் கம்பெனி முழுவிப்போனது. 184

"Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons.]

PUBLISHED BY

[Minimum Subscription, Rs. 5:]

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency, { 2, Sydney Lane,
PVCROFT'S ROAD. }

Anandashrama, Triplicane, Madras.

For Satyananda of the Ananda Mission.

Thin Paper Edition for the People.] Copy-right. [Subscription Price: Yearly Rs. 4.

"Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe."—Upanishad.

"This world's no blot for us
Nor blank; it means intensely and means good,
To find out its meaning is my meat and drink."—Browning

"பதத்தொன்றின் பதத்தப் பெருகு
கிதம்பு ஞானமேதே சேடு."—தூதன்குமர.

EXORDIUM ON

"WALKING THE STRAIGHT PATH."

[By the Author of the *Mystery of Godliness*.]

"By means of these sacred institutes of civilization, called home, school and profession, married life, and society, industrial arts and amusements, He bade us to attain the fullness of individual development called PERFECT LOVE, RIGHTEOUSNESS, PEACE, OR SPIRITUALITY. If we bear in mind that these great institutes of civilization were granted to us for the purpose of working out our salvation to the best of our power, by always preferring the needs of the spirit,—by subordinating the demands of the body to the requirements of the spirit, we shall walk straight, that is, progress direct to the Spirituality.

"This doctrine of True Life is not an idle thing nor useless to man individually or nationally. The practice of the doctrine of Progress* in the illuminated path develops CHARACTER in the individual and strengthens him immensely for worldly work, and it prolongs national life and prosperity. From the remotest times nation after nation like Babylonia, have risen and fallen, but India alone, which has guided itself by this doctrine of spirituality, has been, and is at present as strong in spirituality as it ever was in days of yore.

"I shall be glad indeed if you will reflect a little upon what I have told you. I am as hard a worker as any one of you, in worldly life. Working as I do right in the midst of worldly life, as a student, a married man, a lawyer, a politician, a man of business, I have attained a little spirituality and much strength and peace. In all the spheres of duty I have been placed in, I have for the best part of my life gazed on spirituality and things of the spirit, considering the world as the appointed path to God. If you think all the example of my life is merely an idle dream, I say, my brethren, you are welcome to believe so, but I, for my part, must tell you that that belief would be the greatest mistake of your life."—The Hon'ble Mr. P. RAMANATHAN, His Majesty's Solicitor-General, Ceylon, before a crowded meeting of the HARVARD UNION OF HARVARD UNIVERSITY, AMERICA.

*The Doctrine of Progress as he tellingly explained in lucid terms in *'the process of walking the straight way to the Goal.'*

WANTED HELPERS and AGENTS

THROUGHOUT THE MADRAS PRESIDENCY,
BURMA AND CEYLON,

FOR CANVASSING SUBSCRIBERS TO, AND FORMING
READING CIRCLES OF

THE VIVEKA CHINTAMANI

The oldest and the best Tamil Monthly

Illustrating the Principles of
Education, Psychology, Soul-Culture and Ethics.
Adapted for use in Homes & Schools.

Annual Subscription Rs. 4. } Payable in
Thick paper Edition Rs. 5 } advance.

Orders unaccompanied by Remittance will be executed by
V. P. P. for a year's Subscription.

Subscription registered by Volume only.
And cannot be discontinued in the middle of a Volume.

Large discount to wholesale purchasers of 100
and 50 copies at a time for sale or distribution.

Apply to the Secretary,

D. K. Agency,
Triplicane, MADRAS

AN ENCOURAGING SIGN.

Mr. C. Y. Ranga Rao, B. A., Pleader, Namakkal writes to us under date the 29 th October, 1906 thus:—

"Sir,—I am one of those who are touched by your appeal in 'the Hindu' to the public. Please enlist me as a subscriber to the *Viveka Chintamani* and send current Volume (with back numbers) by V. P. Post at your earliest convenience. I hope and pray that there will be a rush of new subscribers to help you. May God help you and your family."

We have received numerous other letters of sympathy and very delicate offers of help. As by our initiate's Vow we are precluded from personally accepting "Charity subscriptions" we request all our kind and sympathising friends to encourage us to go on with our work, instead of embarrassing us by sending "money presents" which we can neither accept nor utilise. We have our books and publications which every one who sympathises with us can patronise.

FOR SALE.

The Pearls of the Beauties of India
and Europe, or character Sketches of
Noble Ladies by the Manager, Swadesi
Record. Madras.

Price Annas 8. V P P Annas 10.

Apply to

I. V. Raghava Row, Bookseller,
Saraswathy Nevas, Mylapore, Madras.

THE FAILURE OF ARBUTHNOT & Co.

AN APPEAL TO OUR READERS AND SUBSCRIBERS.

"The accumulated savings of all the educated Indians since the establishment of the British rule is gone,"—that is the cry in the district, writes the Chittur correspondent of the *Hindu*; and the cry is but an echo of the universal wail that is at present heard and felt everywhere. Having lost our all, we appeal to our subscribers to remit their arrears of subscription without delay, to enable us to carry on the work uninterruptedly. We have ourselves thought of retiring from active labours; but it has pleased God to make us continue the work. We hope to be able to earn our own living by working for it; but the magazine must pay its own way and this it can do if all our present subscribers remit their subscriptions and get us one or two additional subscribers each. Many well-to-do men of our Presidency are in arrears to the *Vivekachintamani* for several years and we fully hope and trust that these will make up for their past neglect by prompt remittance of their arrears now. From letters and enquiries we have received we learn that the magazine is still appreciated greatly for its intrinsic worth, though it has for some years past ceased to pander to the "vitiated taste of the pampered" and confined itself to setting forth the First Principles of conduct and morality as well as the inner growth of man as a "Thinking Being" and as such demanded a steady attention and a good effort at thinking to be able to benefit by it. Such an unprecedented catastrophe as this which must call forth all the mental and moral strength of man and his help-mate woman (for materially we are all of us ruined men, more or less) has clearly demonstrated to us the great need there is for improving the mental and moral tone of our people and helping them build up their character based more on higher and deeper principles of Truth that is eternal, than on the shifting sands of commercial morality and "makeshift" policy which goes by some long sounding financial name but which stripped of its external glamour means "Speculation with other people's money." There is a Tamil Proverb which says: "உதரம் விடிக் கெழியை என் பெயர்ந்திடிக் காவலு." So is in reality the financial magnificence of the West. The West is accustomed to this scourge which is a product of mere "material civilization" without a spiritual foundation to stand upon. The East is now being drawn into the whirlpool and most of us now are actually being whirled down to the deepest depth of poverty and ruin. But there is a wealth of character, a spiritual wealth which could laugh at these disasters, facing the storm with a steady calmness and girding up its loins to set matters right again by determined will. The advice that is freely bestowed on all sides now to the afflicted, and the moral drawn from the catastrophe shows how little our leading men have grasped the First Principles of Industrial and Social growth and Evolution. Society is but a community of individuals; and State is but the sum total of communities and its character the resultant of the various conflicting dispositions and characters of Individuals and Communities. The true and essential need for the building up of a stable community as of a stable Government is Spiritual Character which means a tendency to take a "whole view" of things and a disposition to sound-thinking from first Principles. "Hitch your wagon to a star" Hold fast to Principles first and all details will follow in right sequence as day and night. With these few remarks we reprint below "a personal statement" we were obliged to make through the columns of the local dailies, for the information of our readers. (Messrs Binny & Co have since followed suit and "suspended payment" from 1st November.)

A PERSONAL STATEMENT.

TO THE EDITOR OF THE "HINDU." †

SIR,—Will you permit me space to make a brief personal statement for the information of such of my friends as are deeply affected by the recent catastrophe that has befallen me and the two little children along with so many others. I am one of those unfortunates who have lost their all to the unexpected failure of Arbuthnot & Co. I had not only invested all my savings with them but had also a current account in which I had put in all my ready cash. As is well-known, I have been enthusiastically giving myself up to Psychic Research for some years past, and quite recently I have been experimenting upon my life to know the truth of certain Higher Laws that govern the "Higher Life" the initiate ever long to attain and live up to. In this experiment I have been following the methods of 'Yoga' as traditionally taught from Guru to *Sishya*, but with an eye to comparing them with the results of investigations of modern scientific research, in the highest acceptance of the term. In this attempt I had, as it naturally comes to an earnest and persistent practitioner in the right path, to grasp and pursue the principle of Involution (as taught in *Laya Yoga*) to its farthest limit, which means passing through and beyond the portals of Death. Having discharged, as I thought, my worldly duties, I made a proper settlement on all those dependent upon me and resolved to venture into the realm of Death to see the Individual Will die and merge itself in the Divine Will. I went through the ordeal successfully enough from my point of view, with nothing worse than a severe shock and a great nervous disturbance which physically prostrated me (from an external point of view) and left me unable to go about for the past six weeks. While in meditation yet, I was roused by a young friend who first heard of the crash and was impatient to know the worst that has befallen me and the children, and I had to inform him that I have

lost my all to the extent of nearly twenty thousands (a little less than more). The news spread fast and a number of friends came to sympathise with me and the children. It was a trying time for me to maintain my balance and protect my children from being disheartened and I am still busy guarding them from their having a mental shock, which in their present state will be disastrous to their health. Just at this juncture, a kind-hearted friend has sent me anonymously, of course, a Five Rupee note thoughtfully enclosed in a bit of paper with nothing more than the words "Sadanandam and Maduram for milk." Highly as I appreciate the motive that induced this kind-hearted friend to show the tender feeling of a mother towards the children, and thank him or her most sincerely for the same, I beg to inform him or her and others kindly disposed like him or her, that miserable as the outlook is and heartrending the situation, the children have all their physical wants well-supplied for the present by a small sum of Rs. 30 or so, which I had fortunately not remitted to the Bank as I intended. As all my physical energies were entirely absorbed in the pursuit of the one Truth I sought to look for and search, I was for a time "physically prostrate;" but I am rapidly getting over it and hope, by the Grace of God, to work for and obtain a living. Such of my friends as are in sympathy with me will greatly oblige me by helping me to find work rather than remitting sums to me, which, however much needed, I find it go against my grain to accept. I trust a "willing worker" may yet find something to do by which to earn a living. If, in the meanwhile, such of the well-to-do subscribers of the *Free Press and Mercantile Advertiser* as are in arrears for a number of years, will kindly remit their arrears of subscription, it will be a great boon to a suffering but not yet a fallen man.

C. V. SWAMINATHAIYER.

ANANDASWAMI, October 24
Triplicane, Madras.

† Also appeared in the 'Madras Standard.'

தமது கையொப்பக்காரர்களுக்கும் நேசர்களுக்கும்.

சென்னையில் வெகுநாளாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்து சென்ற 100-வருஷங்களுக்கு மேலாகப் பேரும் சீர்ததியும் பெற்ற வினங்கிய "ஆர்ப் பண்ட கம்பெனி" முழுதிப் போய்விட்டபடியால் அதில் அற்ப சென்றபாசாவும், ஆயிரம், பத்தாயிரம், லக்ஷக்கணக்காகவும், தோட்டமுதல் தொண்டமான்வரையில் பணம் கட்டியிருந்தவர்கள் எல்லாரும் தங்கள் முதலையும், கைப்பொருளையுமுதல் தவிக்கிறார்கள். அப்படித் தவிக்கும் சீர்ப்பாக்கியர்களில் நானும் ஒருவரானேன். சென்ற அக்டோபர்மீ 2-உ தான் "உயில்" ஏழுதி குழந்தைகளுக்காகவும், பூணூலு வைத்தவர்களுக்காகவும், வேண்டிய தொகைகளை ஆதி முதலே தனித்தனி வைத்திருந்தபடி, சட்டப்படி ஒழுங்காக வகுத்துவைத்தே விடேக கைவலம் னாமாஜியத்திற்காகவைப்பட்டு அம்பிகையருடன் யெதிர்பார்த்து கின்றோம். "இங்குந் துர்க்கைக்குண்டு" என்பதுபோல் "அங்குந் துர்க்கு இங்கிலா" யென்பதும் உண்மையே. அது தீரில்குணமும் பொருட்ச் சேர்த்ததால் நாம் சங்கடப்பட்டுவண்டியதொன்றுமில்லை. பத்திரிகையை கீழ்த்தி உலக வாழ்க்கையைவிட்டு, ஆத்மாத்மத்திலும்கீழ்த்துபலிக்கலாமென்று எண்ணினோம், நகரா சங்கடம் வேறென்று தெரிந்ததால், அதற்கும் உடன்பட்டுழைச்சித் தமையிருக்கிறோம் கைப்பொருளைத் தையும் இழந்ததோடுகூட, விவேகசித் தாமனை வியாபாசப் பொருளையும் அடியோடமுதலிட்டபடியால், எதைச் சந்தாதார்கள் தங்கள் பாக்கித் தொகையை உடனே யறுப்புவதோடு கூட்டுண்டு பொரு கையொப்பக்காரர்கள் சேர்த்து அவர்கள் சந்தாதர்களையும் அனுப்பும்படிசெய்தால் விவேகசித்தாமனைப் பத்திரிகை தாழ்வின் தீர்த்துவா நேதவாகும். இத்தீர்த்தியத்தில் பாருமலாயிரமில் பத்திரிகையாளர்கள் பாக்கிசந்தாவை யுடனேயனுப்பக்கோருகிறோம். (வெம்பர்மீ 1உபகிய இன்று பின்னிகம்பெனியும் தையை முடியிட்டார்கள்.)

அ. ப. ஏஜன்ஸி காரியதரிசி.

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."
ஸத்யம்வத.—Speak the Truth.

"Hitch your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம்தத்ஸத்.

[God is Love : Knowledge is Power: Om.

ஸத்யமேஜயதம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 15.]

1906-ம்வா அக்டோபர்மீ.

[சஞ்சிகை 6

Revelation, Or, Involution And After.

ம ஹ ர ல ய ர ந ந் த ர ம்—சு த் த ச ர க்ஷி .

"Words are but blank checks on the Bank of Thought, to be filled with meaning by the past & future earnings of the Intellect."—Truth & Error by J. W. Powell.

"Man himself is a causator & changes the currents of events in himself and in external nature.....Every act performed by man, every word spoken is an interference in the laws of causation & is designed as such."—Ibid.

In quoting Nicola Tesla's views as to the ether, a writer in the *Century Magazine* says; "Throughout this presentation of his work" the ether "has been treated familiarly as the maid-of-all-work of the universe." Tesla with Lord Kelvin is reported as "accepting one ether for light, heat, electricity & magnetism, outward manifestations of an inward unity whose secret we shall some day learn." Compare with this the fivefold aspect of the 'ether' as propounded by the Sruti (*Manila Brahmanopaniṣad*) in what it calls, 'Vyoma-panchakam' or fivefold (aspect of) Akasa. (the so called ether.)

அநாஹதஸ்ய சப்தஸ்ய தஸ்ய சப்தஸ்ய யோ த்வனி:/
த்வனோந்நாகதம் ஜ்யோதி : ஜ்யோதிந்நாகதம் மன : ||
யந்மனஸ் த்ரிஜுகத்-சிருஷ்டி-ஸ்திதி-வ்யஸை-கர்ம-க்ரித்/
தந்மனோ விலயம் யாதி தத் விஷ்டிணை : பரமம்பதம்||

நவ-சக்ரம் ஷடாதாரம் த்ரி-லக்ஷியம் வ்யோமபஞ்சகம்/
ஸம்யக் ஏதந் ஜாநாதி ஸயோகிர் நாமதோபவேத்||

—மண்டலப்ராஹ்மணோபநிஷத்.

“தூலசூட் சுமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் நவத்தை தாமும்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனவெத் தனியென் பேனான்
ஆலமர் கடவு ளானை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே.”—கைவல்யநவநீதம்

“கிரிவகங் கார மாதிக் கிராமம் நதன் அபாவ
மிருமையா மிவற்றை யெல்லா மிங்கயா துணரு மியாதை
யொருபொரு ளுணரா தந்த வுணர்வுரு வான சாட்சிப்
பொருளினை மிகவு நுண்மைப் புந்தியா ளுணர்ந் திமைந்தா.”

—விவேக சூடாமணி.

“காரியமேழங் கரந்திமொயையுட்
காரணமேழங் கர்க்குங் கடுவெளி
காரிய காரணவாதனைப் பற்றிந்
பாரணவுமுபசர்த்தப் பரிசிதே.”—திருமந்திரம்.

மஹாலயமென்றால் எல்லாம் வயித்துப்போகிறது; அதாவது இம்மூதசையோத
ப்ரபஞ்ச (தோற்ற) மெல்லாம் சையோகம்விட்டுத் தனித்தனி தத்துவங்களாகப் பிரிந்து
ஸ்துல தத்துவங்கள் சூக்ஷ்ம தத்துவங்களிலும், சூக்ஷ்ம தத்துவங்கள் கர்ணத்திலுமாகக்
கிரமேண அவை பிரகிருத்தித்தவழியே பின்னடைந்து ஒடுங்குவதாம். இப்படியெல்லாம்
ஒன்றிலுள் ஒன்றாக ஒடுங்குங்காலத்தில் எஞ்சி நிற்பது என்னும் என்னில், சிலர் “சூன்யம்”
என்பார்கள். சிலர் ‘மூலாந்தகாரமாயிருள்’ என்பார்கள், சிலர் ஒன்றும் சொல்லமுடியாது:
ஆளேயில்லாதபோது யாரிருந்து எதைப்பார்த்து என்ன சொல்கிறது என்பார்கள். இதெ
ல்லாம் மயக்குற்றோர் சொல்லும் மொழிகளாம். குருவழிப்பட்டு அவர் காட்டிய வழியில்
நடந்து சற்குருப்பிரஸாதமாம் அருள் பெற்றோர் எல்லாமுறிந்தபோதும் எஞ்சி நிற்பது
“ஆனந்த ரூபியாம் நானே” என்பார்கள். எப்படியெனில் எல்லாம் வயமடைந்த சுழுத்
தியவஸ்தையில் ஆனந்த அனுபவம் ஒன்றுமட்டுமிருக்கக் காண்கிறோம். “குறைத்ததற்கா
நந்தம் குவலயந் தன்னிலில்லை” யாதலால் அந்த ஆனந்த ரூபியாம் நான் நிறைபொருளாம் ஆத்
மாவேயென்று நன்றாகவறிந்து கொள்வார். எப்படியெனில்,—

“மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலக மாகும்
நினைத்தடி லநேக லோக நிற்பதவ் வழிவி லன்றே
அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமந் நறியி தாமென்
றெனைத்தனி கிசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே.”

—கைவல்யநவநீதம்

இந்த விசாயம்செய்யும் வழிதான் மோக்ஷவழி. ஏனென்றால் இரீதியாகி ஐம் பூகசையேர்கப்பரஞ்சத்தின் பெந்தத்திலிருந்து அவதிப்படும் பெத்தனைய சேவனை முத்த னைக்கி விடுவியப்பதால் இது உச்சிதமான மோக்ஷவழியென்று சொல்லிக் கொண்டாடப்படு கிறது. “தண்ணையிர்த்தவன் தலைவனாவன்.” ஆதலால் தண்ணையிரியுமறிவே யறிவு, பின்னை யறிவு பெயயறிவு” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காண நேகமாகிய மூவகைத் தேகங்களும் அம்மூவகைத் தேகங்களோப்பற்றித் தோன்ற நிற்கும் ஜகத்ர, ஸ்வப்ன, சுஷுப்திபென்னும் மூவகை யவஸ்தைகளும், பூத, பவிஷ்ய, வர்த்தமானமென்று மூன்று காலங்களும் “சன்மர்கடலெழும் கல் லோலங்கள் போலவே வந்து வந்துபோனவை பெத்தனை யென்பன” —பிறவிக் கடலின் கண்ணை உதித்துதித்து அழிந்தவற்றை எவ்வளவென்று வரைபறுத்துக் கூறுவேன்! சொல் லமுடியாதன என்றபடி. ஆகையால் “ஆனம் கடவுளானனை அவைக்கொன்று சாட்சி ரீயே” பென்று சபதங்கூறிச் சற்றுகுமொழிந்த சத்திய வசனத்தன்னகக் கடைப்பிடித்தொழுகும் சற்சேஷன் “மறப்பிலா நினைப்பே” சாதனமாகக்கொண்டு, சிவவண முனை நிதித்தியாசனங் களினிலே இடைவிடாம லனுசந்தானஞ்செய்து எல்லாம் லயப்பட்டுடனென்கிய விடத்தே தான் சாட்சிமாத்திரமாக எஞ்சி நிற்பான்.

“அறிபடும்பொருள் நீயில்லை யறிபடாப்பொருள் நீயில்லை
அறிபொருளாகு முன்னையனுபவித்தறிவாய் ரீயே”

என்று கூறியபடி இதை வாசா சாமர்த்தியத்தினாலவது யின் குதர்க்கத்தினாலவது கண்டறிவது சாத்தியமில்லை. அனுபவித்தறிய வேண்டியதொன்றைத் தர்க்கத்தாலறிவோமென்று குதர்க்கவாதம்பேசிக் குழியில்கிழுத்து பரவனவலைநிற் சிக்குண்டு மாண்டவர்களெத் தனையோபேர். இந்த சூக்ஷ்மாதிருத்தமான பரிசுதியில் கிழாமலிருக்க வேண்டில் ஹிருதய சுத்தம் பூரணமாயிருக்கவேண்டும். அஃதோடு சூரண பத்தியும் தெளிந்த அறிவுமே சேர்ந்திருக்கவேண்டும். இவைபெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகி விர்த்தியாகி வளரும். இதற்குத்தான் ஸத்தங்க ஸஹவாசமென்றும், சபவாசன விருத்தியென்றும், வாசனாசுப்பென்றும் சொல்கிறது. “வாசனாசுப்யம்” என்றால் வாசனைகுறைந்து கசித் துப்போதல் என்று அருத்தம். வாசனையென்பது ஸம்ஸ்காரமாம், ஸம்ஸ்காரமென்றால் நாம் உள்ளம்பற்றி யுணர்ந்துள்ள எண்ணங்கள் மறைந்தும் அவற்றின் ரூபம் பூதில் மனம் போல வாசனாத்திரமாக மூவகைத் தேகங்களிலும் படித்திருப்பதாம். ஸ்தூலதேகத்திற் படிந்தவாசனை ஸ்வபாவமாகப் பரிணமித்து வழக்க பலத்தால் மனது புத்தியிவைகளையும் தன்வழி யிழுத்துக்கொண்டுபோகும் முட்டுத்தனமாகக் காட்டும். சூக்ஷ்ம தேகத்திற் படித்தால், காமக் குரோத லோப மோஹ மத மாச்சரிய ரூப மனோவிகாரங்களாகப் பரிணமித்து அதன் ஸ்வபாவத்தையே விருத்திசெய்து அறிவை யதன்வழியிலிழுத்துக் கொண்டுபோய் மோஹ வலையிற்படுத்தும். காண நேகமாகிய அஞ்ஞானரூப அவித்யா சரீரத்தில் படித்த வாசனை ஆவரணத்துக் கிடங்கொடுத்த அஹங்காரமகார விருத்தியால் ஆத்மாதன்னைத்தர கண்டுபிடியாதபடி அல்லற்படுத்தும். வாசனைகள் இரண்டுவிதம்: சபவாசனை, அசபவாசனை. அசபவாசனை ஸ்வினை அதோமுறப்படுத்தி மேன்மேலும் மேன்மேலாகிச் செல்லும்ப

டிச்செய்து பெயர்த்ததை விருத்திசெய்யும். சுபவாசனை? பா ஊர்த்வமுகப் பார்வையைக்கொடுத்து அசுபவாசனைகளைச் சிறுசுச் சிறுகப்போக்கி தன்னைத் தானவிறந்துரு வேண்டிய சாதன சதுஷ்டய சம்பத்துக்கள் சித்திக்கச்செய்யும். தன்னைத்தானவிறந்துய்ப, ஜீவன் சுபவாசனைகளால் அசுபவாசனைகளையறவே போக்கிப், பின்னர் சுபவாசனையாம் வாசனையிருத்தியுள் போகச்செய்யவேண்டும். இதற்குவழி பென்னவென்றால்:—

“வாதன வசத்தி னிலே வருகிற விருத்தி யெல்லாம்
ஏதின டைக்க லாகு மென்றதான் விசாரஞ் செய்பில்
போதமா மிராசன் தானுய்ப் புத்தியைப் புலன்ச ளெல்லாம்
தாரா யிருக்கப் பெற்றாற் சகலமு மடங்குந் தானே.”

ஞானமாகிப் ஆன்மதத்துவஅரசன்தானாகி அந்தக்கரணமும் ஐவகை ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களாகிய வனைத்தும் தனது வரப்பட்ட வேலைக்காரர்கள்போல் அடங்கியிருக்கப் பெற்றால், சகல வாசனைகளுந் தானே யடங்கிப்போகும். இதற்கு இன்னும் வழிகள் என்னவெனில்:—

“விருத்திகளடக்கவின் னம் விநோதமாம் யோகத்தாலே
அருத்திபோலுது மூச்சைச் சுகமுடனடக்கில் நிற்கும்,”
இதுவுப்செய்ய இஷ்டமில்லைபேல்,—

“கருத்தற்கில்லையாகிற், காரண சரீரம்கிப்
பெருத்ததோ ரவித்தைதன்னைப் பிடுங்கிடலடங்குந்தானே”

யோகவழிபற்றிச் செல்பவர்கள் ஈசுவரோபாசனைசெய்து யோகஸம்யமத்தில் ஈசுவரானுக்ரகத்தினால் கிடைத்த சாதக சாதனங்களைக்கொண்டு தங்கள் கருத்தைச் சாதித்துக்கொள்வார்கள். ரிபு என்ஹி மஹிமுனி வராஹமூர்த்தியைக் குறித்துத் தபசிருந்து அவருடைய வாப்பிரசாதத்தினால் வழியறிந்துய்ந்ததை “வராடோபநிஷத்தில்” பாக்கக்காணலாம். இன்னும் சிலர் ஆக்துருவாம் சிவனையே ஸ்ரீரில் உபாசித்தும், அவருடைய அர்த்தபாகமாம் உமாதேவியை உபாசித்தும் வழிபறித்துய்ந்திருக்கிறார்கள். எந்த தேவதைபை உபாசித்தாச்சித்தாலும் தத்துவார்த்தமாகப்பார்க்கில் எல்லாம் ஒன்றையாக முடியும். ஸௌபாக்க்யலக்ஷ்மியுபாசனைசெய்த ஒருவர் பருவகாலமதி ரகசியத்தை உபாவிமூர்த்தியுணர்த்த உணர்ந்து அவ்வழிபற்றிச் சென்று சாதனை சாதித்திருப்பதில் ஒவ்வொரு திதியிலும் திரிவக்ஷிபமும் பொருந்த விருதமிருக்கும் வழியை அம்பிகை அவருக்கருளிப்படி குறித்துவைத்திருக்கிறார். அதில் இரண்டு பாட்டுகளேமட்டும் இங்கே வரைகிறோம். “ஓமன சந்தானம் உணமையிற் செய்து நீயுத்தமனே” —பென்று விளித்துக் கூறுவதால் இதற்கு அதிகாரி பின்னொன்று குறிப்பா லுணரவேண்டும்.

“ஸ்வயம்பூஜிவ்ஹமாகி நீயும் ஸ்வாத்மாராமமுன் விருதமிருப்பாய்!
ஸ்வயம்பிரகாசமாய் சுத்தமனதுனக்கஷ்டமிதிதிலருமைவிருதம்.
ஸ்வஸ்வருப நீககாத சுத்தாத்மனீயுமிப்போ இது கெட்டிகொள்வாய்!
நவமி விருதமிருக்க காதா நாலொடைதும்† கூட்டிக்கொள்வாய்.”

“நயமிருந்த நயமியதில் ஈழைத்தும், சுத்திபண்ணிச் சுகமேசேர்ப்பாய்
 லயமிருந்த வீர்திரியங்கள் வயப்பட்டுன் வழியேபற்றும் பார்த்துக்கொள்வாய்
 பயமிருந்த ப்ரபஞ்சத்தையப்பா நிரஞ்சன நீ நின்றேபார்ப்பாய்
 ஜயமிருந்த தசமியில் நீ ஜ-தேகத்தை விடந்தீர்த்தாளவாய்.”

இப்படியே மஹாலய தரிசனங்கண்டு அப்பால் சுத்தசாக்ஷிமாத்திரமாய் நின்று
 சின்மாத்திர சாஷாத்தார அனுபவம் பெற்றவர்கள் லபயோகத்தால் கரைத்துவிட்ட தங்
 கள் தேகத்தை கிரமக்கிரமமாகச் சேர்த்துத் தங்களடைந்த கைவல்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைக்
 கைநடுவவிடாது அனுபவிப்பதற்குக் குலமானபடி இசைத்துக்கொள்ளும் வழி முற்றிலும்
 அதில் சொல்லிக்கொண்டு போகிறார். உபாசனாவழியிலிருந்துண்மையானபடி ஏகாக்கிர
 சித்தம்வைத்து யோகத்திலிருந்துபவித்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கு அதனுண்மை
 விளங்காதாகையால் அதை வளர்த்தாது குறிப்பிட்டுக் காட்டியமட்டில் விட்டுவிடலானேம்.

நம்மவர்களில் இங்கிலிஷ்படித்து அரைகுறையாக சாஸ்திராராய்ச்சி செய்துவிட்டு
 சொன்னதைச் சொல்லுமாம் கிளிப்பிள்ளை யென்ற பழமொழிப்படி மேற்றிசையார் பாடு
 பட்டுக் கண்டுபிடித்த சில வுண்மைகளை யேதோ ஒருவாறிணர்ந்துகொண்டு எனக்கும் சாஸ்
 திரஞானம் வந்துவிட்டதென்று அங்குகரித்து ஆர்ப்பரித்து நமது பூர்வீக இருஷிகளையும்
 அவர்கள் அனுஷ்டித்த பழத்தற் மார்க்கங்களையும் உண்மையுணரமாட்டாமல் தப்பும் தாறு
 மாய்த் தாறுலித்ததைத் தாறுமாறுபுறலிக்கொட்டி “தான் கெட்டதுமல்லாமல் சந்திர புஷ்
 ணியையும் கூடக் கெடுத்ததாக”ச் சொல்லும் கதைபோல், இந்த அகங்காரப் பேய்கள்
 தங்கள் கெட்டுப்போவதுமன்றி தங்களையடுத்த சாதுக்களையும் கெடுத்துவிடுகிறார்கள்.
 பூர்வீகம் தொட்டு அனுஷ்டானத்தினுள்ள அதிரஹஸ்யமான உண்மைவழிகளை யுள்ளபடி
 யுணர் ஆற்றாமல் உண்மையைப் பறித்து உதாசினம்பேசிக் கெட்டுப்போகிறார்கள். அசுர
 சுபாவமிருந்த இந்தப் புண்மைபரை வழிப்படுத்த அவதார புருஷர் தோன்றி அவர் அகந்
 தையழியச் செய்தாலன்றி சாமான்யரால் ஏதும் செய்யமுடியாது. யோகசாஸ்திரங்களி
 லும் உபநிஷத்துக்களிலும் வாசனாசூய வழி வெகு நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உதா
 ரணமாக மண்டல ப்ராஹ்மணோக்ஷத்திலிருந்து இதன் தலைப்பில் எடுத்து வரைந்திருக்கும்
 மந்திரங்கள் மிகவும் சிரேஷ்டமானவைபாக விளங்குகின்றன. அதிலே சொல்லியிருக்கிற
 படி இந்திரியங்களையடக்கி ‘வாசி’ வரப்படுத்தி மனதையும் நிறுத்தி யுண்மையை யுணர்வது
 தான் மேலோருக்கு அமுகு. புண்மையாளர் அதைப் பறித்துப் பேசுவர். உண்மையாளர்
 அதன் இரகஸிபத்தை குருமுகமாகவறிந்து அனுஷ்டித்து உண்மைபயிற்சிவர். அநாஹ
 தஸ்தானமாகிய ஹிருதய கமலத்தினுள்ள தகராசாகத்தில் ஒரு சப்தமிருக்கிறது. அந்த சப்
 தத்தினுள்ளே ஒரு ‘த்வனி’ யிருக்கிறது. அந்த த்வனியினுள்ளே ஒரு ஜோதியிருக்கிறது.
 அந்த ஜோதிமத்தியிலே யிருப்பது மனம். அந்த மனஸானது திரிலோகங்களையுமுண்டு
 பண்ணி இருஷ்டிஸ்திதிலம்ஹார காரியங்களைச் செய்கிறது. அப்படியப்பட்ட மஹத்தான அந்த
 மனம் லயப்பட்டால் அந்த ‘மனோநிலயம்தானே’ பரமோக்கிருஷ்டமான பரமஸாம்ராஜ்ய
 விஷ்ணுபதம்.—என்று வெகு கருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் சொல்லியிருக்கிறார். இதனுண்
 மையையுணர் விரும்புகிறவர்கள் (Nicola Tesla) நிகோலா தெஸ்லா என்னும் அமெரிக்கா
 விதுள்ள மின்சாரத்தவாராய்ச்சிமஹாகிதவான் தாம் செய்த பல ஆராய்ச்சிகளில் ஆகா

சத்தின் மர்மத்தைக் கண்டுபிடித்துச் செய்திருக்கும் அதிவினோதமான பரிசீலனையே ஹமாத்தியங்களை ஐயந்திரிபற அறிந்துணர்ந்து அதற்குமேல் இன்னும் போகப் போக சிந்தையைச் செலுத்தவல்லாரேல் உண்மையை ஒருவாறுணர்வார்கள். “செல்லுமளவின் செலுத்துமின் சிந்தையை, வெல்லுமளவின் விடுமின் வெகுளிபை, அல்லும் பகலும் அருளொடு தூங்கினால், கல்லும் பிளந்து கடுவெளிபாமே” என்றோதிப திருமந்திரோபதேசத்தினுண்மையை அனுபவ பூர்வமாக வுணர்ந்தவர்களுக்கு இந்த அபூர்வ அதிசயங்களெல்லாம் நிரதிசயாந்தமாகத் தோற்றும். மேற்றிசைபார் பஹிர்முகம்பற்றிச் சென்று விருத்திமேல் விருத்தியாகப் பிரகிருதியினுண்மையை திரை திரையாகத் தூக்கி யுணர்ந்தும் பிரகிருதியின் உள்மர்மமுணரமாட்டாது திரைமேல் திரையெடுக்கத் திரையுள் திரையிருக்கக் கண்டு இடெல்லாம் அரைவழி குறைவழி யதிசயங்களேயன்றி உண்மையை யின்னம் உள்ளபடியறிந்தோ மில்லையென்றெப்புக்கொள்கிறார்கள். அவர்களுடைய அறிவிலும் பொறுமையிலும் ஆராய்ச்சியிலும் ஆபிரத்திலொருபங்குடப் பொருந்தாத புல்லறிவனர் அறிவு அறியாமையின்னதென்றுணராமல் அவர்கள் பேரைச் சொல்லிக்கொண்டு பிதற்றுக்கொள்கிறார்கள். அறிவறியாமையை யறிந்துய்யும் வழி யாதெனில், அறியாமையாம் அஞ்ஞான ரூபமான அவித்யாசரீரத்தை (காரணசரீரத்தை) க்கொண்டு அறிவுருவாய்ச் சேஷித்து நின்று தன்னறிவால் தனையறிந்துய்வதேயாம். இதற்கு ஆதாரம் சுருதிவாக்கியங்களேயாம். சுருதிகள் ஒருபோதும் பொய்யாகா. “மெய்யெவெல்லும் பொய்ப்பல்ல” என்றோதிப சுருதி தானே பொய்சொல்லுமா!

“காரண சரீரத்தன்னைக் களைவதெவ்வா நென்றோதில் ஆரணம் பொய்சொல்லாதே யதன்பொரு ளகத்தலுப்பத்துப் பூரணமாகு மென்மேற் புலனங்கள் தோற்றமென்று தாரணை வந்ததாஹி நரித்திடு மவித்தையெங்கே.”—கைவல்யநவநீதம்.

இந்த (காரண) நிச்சயம் வருவது தான் கஷ்டசாத்தியம் - இது வந்துவிட்டால் எல்லாம் எளிது தான் - இதற்கு மூலகைத்தேகமும் நீக்கித் தேகத்தினுட் தேகமாம் அறிவு மாத்திரமாய் மிஞ்சி, அவ்வறிவால் ‘அறிபொருளாம்’ தன்னைத் தானையாகவிருத்தியவேண்டும். இது எப்படி சாத்தியமெனில், குருவழிப்பட்டு அனுஷ்டித்தால் அனுஷ்டானம் முதிர முதிர் உண்மையுணர் வுக்கும். சத்தசாக்ஷி மாத்திரமாய் நிற்கும் இந்த விதேககைவல்ய ணம்ராஜ்யம் கிடைக்கும் வழியை ஸ்வானுபவச் செல்வியாம் ஆவுடையாரம்மாள் இருபது பாக்களில் சுருதியுத்திய னுபவமுன்றும் பொருந்த வெகு தெளிவாகவும் சுருவாகவும் சொல்லியிருக்கிறார். அதைப் பின்னால் பிரசரித்திருப்பதால் அடுத்துவருமதை ஏகாக்கிர சித்தத் தோடி நிதானமாயிருந்து ஒதிபுணர்ந்துய்வார் உபக. யோகவழிபற்றிக்கொண்டிருப்பதன் கல்சக்தம், ஷடாசாரம், த்ரி-லக்ஷியம், வீரோமபஞ்சகம், தீ-ல் வேன்பான் பிருக்கவேண்டும். இவை யுணராது யோகியென்பான் டே-ல் வேன்பான் அவன் உண்மையுணர்ந்த உத்தமனும் பேரகி ஆகமாட்டான் என்பது சுருதிவாக்கியம்.

“மலைகள் துணைவன்முக்கணன் லீலணிமிடற்றவனெனவானோர் திலகனேயுன்னைத் தகமாக்குகையுத்தியானு செய்திடுவகைசெப்பி அலரவன்முருந்தனிச் சேடுடையயுமையின் விபூதியென்றுரைக்கு மலயிருந்துமித்துச்சிவச்சுடர் விளக்கவந்தகைவல்யமறையே.”

INDIAN FOLKSONGS OF TRUTH AND WISDOM.

"THE FINAL GOAL," OF THE WAY TO BE "WISH-FREE."

விதேத ஹகை வல்ய ஸாம்ராஜ்யம்.

“கையப்படித்த கண்ணுருந்தா ளுத் தகநியானத் தகல்கா ிரையான் மாகொன் தில்லான்
ஒப்பையனல்லன் ஒருவனல்லன் பூத னல்லன் உவனவரில்லன்
அப்படிபன் அங்கு நான் அகவனத்தன் அவனமுநிை கண்ணுருத் தகப்பதல்லால்
இப்படியன் இங்கு நான் இவ்வனத்தகிவனியைவன் தெழுதித் தாட்டொருநிை”
—கேவாரம்.

பி ர ச் ஷே ந்த ர ம் .

(13) *St. Andrews and of Sherbro.*

1. நாகும் லீபா அருதுவே வரிமேதும் செல்லுந் - நீபாகம் - வரிமேதும் பெரும்பு
தாரும். ஐயா கைவல்பத்ததை நனா - நிலைமலை - சூற்றும் - தடைமில்லாமலை!
2. நாகும் பின்னாய் மறப்பின்னாத் தினைப்பேதான்வழி - சதா - தினைப்பேதான்வழி
ஆனும்பின்னாய் ககமா இத்தி கைவல்பஸ்திரிபை - பூற்றும் - கைவல்பஸ்திரிபை.
3. பலவிதமாகத்தோற்றும் தினைப்பறாம்புதான் ஆங்கே - மாயா - மறப்புகும் ஆங்கே
மறப்பில்லாத் தினைப்புகிற்கும் மார்க்கமேதா ஐயா - இதில் - மார்க்கமேதா ஐயா?
4. எம்மணையுடன் மறப்புகினைப் பிரிண்டையுச்சுளி - துணிந்து - இரண்டையும், ஈன்
நடுவில் தினைநல் மறைப்பில்லாத் தினைப்புகிற்குமே - ஸதா - தினைப்புகிற்குமே.
5. வகுநீபோகேப்பற்றம்மாடி கைவர்கன்னிலை - புருவ - கைவர்கன்னிலை
வகுத்துநினைபைக் கண்டிடைத்தான் இந்த இடமாகும் - ஸ்திரீமா - இந்த இடமாகும்.
6. இடைவிடாமற்றானேயிந்த - அறுசுந்தானத் கைத் - திடப்படுத்தும்பலியஸ்தலபிந்த
இடமாகும் குறியாய் - இந்த - இடமாகும் அறியாய்.
7. குறிப்பகோடிகாத்திரன குஞ்சுமதாரத்தன்னிலை - சோமகுரிய மன்னகாதி
மெல்லாம்குண்டு - லோக - மெல்லாம்குண்டு.
8. குறிபாதிதமாய்க்கிளங்கும் காடி - ன்நதில் - லோகமெல்லாம்குண்டு - என்பது
என்னத்துக்கேன் ஐயா - எல்லாமின் - என்னகாத்திகள் லீபா?

[illegible]

10. பாய்லாசாடியந்திரம் தண்ணில் - கிரம்பு தந்தில் - அந்த லோகமித்தவப்பெரும சத்திபந்தரன் அப்பா - இது - சத்திரிம் கான் அப்பா!
11. அவித்தகழன்மட்டுமிது சத்திபந்தரன் அப்பா - அப்பன் - இது லோகமெல்லாம் வஸ்துவாத்திரமே - தந்தைய - வஸ்துவாத்திரமே.

12. அது துள்ளையாரோபித மாகிக்கொண்டேயிருக்கும் - ஜாட்ய-மாகிக்கொண்டேயிரு அவித்தைதானே நசிக்குமையா ஆனந்தமுர்த்தி - சச்சி - தானந்தமுர்த்தி! [சும்ம]
13. எக்கம்பிடித்தஇவன் மனதிலேயொன்றும்தான்முதல் - நோக்கம்புள்ளே - உதித் திருஷ்டார்த்தம் இதில் - நல்ல - தாஷ்டார்த்தம் எது! [குறையா]
14. கீழ்ப்பார்வைபோயுள்ள மேற்பார்வையில் - மேவெட்டமான அறிவால் - மேல்வட்ட தானந்தசிக்குமப்பா - அந்தகாரம்போல் - பகல்அந்தகாரம்போல், [மான அவித்தை]
15. ஜாக்ரத்துக்கும் ஜாக்ரமான இந்த நிஷ்டையிலே - நிலையில்லாத - ஜாக்ரதி பெய்கே பொச்சுதையா - இது - எங்கே பொச்சுதையா!
16. சிம்மஸ்வப்னம் கண்ட - நல்ல - மத்தகெஜம்போலே ப்ரஹ்மஜோதிதன்னைக்கண்டு நஷ்டமாச்சுதப்பா - இது - நஷ்டமாச்சுதப்பா.
17. கர்மகாண்ட - நோகாண்டம் பராபரிரும்மம் களினால்! - ப்ராஜ்ஞானப்ரஹ்மத்தானு கேதாகிலும் சம்பந்தமில்லை - கர்ம - சம்பந்தமில்லை, [னால்-ப்ரஹ்மநிஷ்டை]
18. தேவதாசி பக்திசுரத்தை சம்பந்தம்போலே - தேவதாசிகளாக கேதாகிலும் சம்பந்தமில்லை - இது - சம்பந்தமில்லை.
19. மலையிடிந்து விழுந்தாலும் தந்தலைக்குமேலே மாப்பொன் னுக்குச் சேதமில்லை யிந்த நிஷ்டையிலே—
20. பூரண சந்திர உதயமான இந்த நிலையிலே பூரணவீற்றத் தேசிகளார் அனுக்கிரகத்தினாலே.

ஓ 0 த் த் ஓ 0 .

“நானேன வுடலைத் தானே நம்பினே னனேக சன்மம்
சுனராய்ப் பெய்யோ ராகி யிருந்தவை யெவ்மிப் போது
கானலில் வெள்ளம் பொலக் கண்டேற் குருவி னாலே
நானேன வெண்ணித் தானே நம்பிடி டீடறி னேனே.”

“என்னபுண் னியபோ செய்கிறேனே துபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலத் தனிலே முந்த நாரணன் கிருபையாலே
தன்னிய னானே னானத் தரியத்தை விச கின்றேன்
தன்னிய னின் னானே தாண்டவ மாடு கின்றேன்.”—ஐயங்கொண்டார்

“வந்ததோ ரில்லா நந்த மகிழ்ச்சியா குடவென
கிந்தைவி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெனா நிறைவு உதவித்
அந்தமில் லாத தாயிற் றப்படி குருவை தாந்த
மந்திர மருளு மீசன் மலரடி லணங்கி னேனே.”—கைவல்ய நவநீதம்.

VARAHOPANISHAD.

1 வ்ராகோபநிஷத்.

முதல் அந்தியாயம்.

பிபுளந்திர மகாமுனியபாவனர் தேவ வநு
கீதத்தில் பனிர்ண்டு எழுதிக்கள் தபச்செய்
தார். அதின் முடியில் வராகரூபியான பாக
வான் பிரத்தியக்ஷமாக. “எழுந்திரு; எழுந்
திரு, வேண்டியவரைத் தைக்கேவ” என்றார்.
அவ்வெழுந்திருத்து அவனை (வராகரூபியான
மகாவிஷ்ணுவை) க்குறித்து கவஸ்காரம்
செய்து, “பகவானே! கமிகளா லெதெது
அபேஷம்மகம் பரிசிறதோ அகதைவாஸம் தம்
களிடத்திலிருந்து கவஸத்திலும் அபேஷிக்
கிறதில்லை. சகலமான வேதாரஸ்திர இத
வ்வாஸ புராணங்களும் சகலவித்தியாசாஸ்திரங்
களும் (மற்ற யோகம் கணிகம் ஜோதிஷம்
முதலானவைகளும்) பிம்மபா முதனான சகல
தேவதைகளும் உம்முடைய நுபஞானத்தி
ல்லை முக்தியென்று சொல்லுகிறார்கள். இ
தைப்பிழலை உம்முடைய நூத்தை தெரிநிக்
கிற பிம்மவித்தையைச் சொல்லவேண்டும்”
என்று கீகட்டார். அதற்கு வராகரூபியான
பகவான் சொல்லுகிறார்.

சில வாதிகள் தத்துவம் இருபத்துநான்
கென்றும் சிலர் முப்பத்தானென்றும் பின்
றும் சிலர் தொண்ணூற்றானென்றும் நினைக்
கிறார்கள். அவைகளின் கிபமத்தைச் சொல்
லுகிறேன் கவஸமான மனதுடன் கேளும்.

காது தவக்கு கண் முதலிய ஸ்ரானேந்திரி
யங்கள் ஐந்து; வாக்கு கை கால் முதலிய கரு

மேந்திரியங்கள் ஐந்து; மிதாஸுதிகள் ஐந்து;
சுப்தாதிங்கள் ஐந்து; மந்திராபந்தி அகங்காரம்
சித்தம் கவக்கு; இம்மடி இருபத்துநான்கு
தத்துவங்கள் பிம்மவித்தையுடையவிறார்கள்.

இவைகளுடன் பந்திக்குற தத்துவமான
பூமி ஜலம் அகநி வாயு ஆகாசம் இந்திர
என்றும், ஸ்தூலம் சூக்ஷ்ம காரணங்கள் மூன்
று தேவங்களென்றும், ஜாக்ரத் கவஸம்
சுஷுப்திகளை மூன்று அவஸ்தைகள் என்
றும், ஞானிகளாகிறார்கள். ஆக தத்துவம்
கூட்டங்கள் 36 முப்பத்தானென்று முனிச
கள்கிறார்கள். இந்த தத்துவங்களுள் இ
ருத்தால், உண்டாதல், வாகுநதல், திரிதத்
முதலிகள், கசித்தல் இவ்வாறும் கவப்பா
விகாரங்கள். பதி, நாகம், கோகம், கோ
கம், ஜை; (சுழத்தாம்) மரணம் இவ்வா
றும் ஸ்ரீரீமிகள் என்று சொல்லுகிறார்கள்.
தோல், ரத்தம், மாம்பலம், கொழுப்பு, உண்,
எலும்பு இவ்வாறும். ஸ்ட்கோசங்களென்று
சொல்லப்படுகின்றன. காமக்குரோத லோப
மோக மத மாச்சரியம் இவ்வாறு அறிஷட்
வர்க்கவழங்கும்; விசுவன் கைஜஸன் பிரசக்
ஞன் என்ற மூன்று தீவன்களும், தத்துவ
ராஜம் நாமம் என்ற நான்குள் மூன்றும்; பிர
மந்தம் ஆகாமி என்றிரு தமென்ற கருமங்கள்
மூன்றும்; பேசுதல், எடுத்தல், நடத்தல், மல
ஜலம் கிரிகள், ஆகந்தம் இவைகளையெய் கரு
மேந்திரிய விபாபாங்களைத்துப்; சங்கற்பம்,
பிரபத்தினம், அபிமானம், நிச்சயம் இவை
களும், சர்க்கோஷம் பதயபூசிகரெகம் இசுர
ட்டை இன்னுள்ளும்; திருகுகள், வாயு,
சூரியன், வானுன், அகயித் தேவதைகள்
அகநி, இந்திரன், உபேந்திரன், மிருத்தியு;

1 சென்ற சஞ்சிதையில் பிரசுரித்த ப மலாலயநிக்ஷத்தின் உண்மையுணர்வு செத்தித்தப்பொரு
ட்டும், ஜீவன்முத்தர்களின் பூஜா விசேஷ சதவியம் விசங்கும் பொட்டும், இந்த சஞ்சிதையில் பிரசுரித்
தும் “விதேதவைவல்ய வாமாஸ்து” தின் உம்மயம் விசங்கும்பொருட்டும் இந்த வானோபக்ஷத்தை
யின்கே பிரசுரிக்கிறோம். இது ம-க-க-ரூ குப்புசாயி அம்மர் பொழிபெயர்ப்பை யனுசரித்தது. இதில்
கூறியுள்ள யோகசுவரியங்கள் மலவும் அருமையானவையளித்தியேந்தினசை எல்லிசொல்லியவாறும் சி
பிக்ஷத்தக்கசாயிருப்பனபற்றி இதைப்பிழை வெந்தும் பிரசுரிக்கணினோம். இதை உகாக்கித் தித்த
தோடு மனதை பொருவழிப்படுத்தி சிவத்தி வாசித்த தியானசமாதியிலிருந்து பார்க்கால் உண்மை கள்
குக் கெளகும்.

* கண்கெடுதலையில் முப்பத்தைத்திரா னுதித. ஜீவன் ஒன்றாகச் சேர்க்கலாம்.

† சவியாயிருப்பவரிடத்தில் சந்தோஷம்.

‡ தினனிடத்தில் (தன்பப்படுகிறவனிடத்தில்) தயவு.

§ புண்ணியவானிடத்தில் கிடேகம்.

|| பாபியிடத்தில் அசட்டை.

அப்படியே சரீரார், சதுர்முகரீரம்மா, ருத் திரன், கோத்திரர்க்குள், சகலான்; ஆகத் தவ்வங்கள் தொண்ணூற்றும் தன்று கொல்லப் பட்டன. இர்து தத்துவக்கட்டடங்களுக்கு விலக்காளுறும் வியாதி யற்றவையும்தவாக ருதியாய் மிருக்கிற என்னை பக்தியோடு யார் பழிசெய்யுங்கோ அவர்கள் அக்குணம் அநின் காரியங்கள் இவைகளிலிருந்து விடுபட்டு ஜீவன்முத்தர்சுவாகிரர்கள்.

இப்படித் தொண்ணூற்றும் தத்துவங்களை அறிந்தவர்கள் எந்த ஆசிரமத்தில் (பிரம்மசாரி செகஸ்து வாலப்பிரஸ்த ஸந்த்யா சாக் சிரமங்களில்) இருந்தாலும், ஜனையுடையவனாகிலும், (ரிஷி அல்லது யோகியாகிலும்) மொட்டைத்தலையனாகிலும் (சந்த்யாகியாகிலும்) குருமியையுடையவனாகிலும் (காகஸ்தனாகிலும்) மோக்ஷபடைகிறான். இதில் சரீரகமில்லை.

முதலத்தியாயம் முற்றிற்று.

2-வது. அந்நியாயம்.

பிடி என்ஈற பெயரையுடைய மகா மோகியானவர் குரோட (வாக) குரியாயிருக்கிற கஷ்டியதியை கோக்கி "பகவானே! சரீரேட்டமான பிரம்மனினதையை எங்கு நீர் உபதேசம்செய்யும்" என்று கேட்டார். அப்படி கேட்கப்பட்டவரும் பக்தர் அருடைய துக்கத்தை கோக்கடித்தொழுகுபவன் பகவான் சொல்லுகிறார். "தன்னுடைய வருணநாம தருமத்தினாலும் தபசிநாலும் குருணை சர்தொய்யப் பரித்தவதினாலும் பருஷர்களுக்கு வைராக்ரியம் முதலிய எந்தக் கந்தைய முண்டாகிறது. (அவ்வகையின) நித்திரா நித்திராவனம் விபிசாகம் இந்நவாறு அழிவுற்றது; இத்தவஸ்து அபிரயத்தந்தது என் னீர் ஆகல. நிதிரா முத்திரத்த வஸ்போக விரகம்—அத்தவஸ்து நிதிரா தவத்தம். முதலிய பரிபாகத்திற்முள்ள விவகங்களில் ஆகையினம் திருத்தல். சபாதிபட்டம் உபபந்தி—யாம், தமய, உபபதி, தபத்தி; சந்தை, சமந்தாணம்; இன்னவகளுடைய கடிபுரப்பது. முருகமுத்தவர்—மோகமடை

யமுபதி. இவற்றை அப்படியென்க வேண்டியது. இவ்விதமாய் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுக்கு சகல விஷயத்திலும் என்னுடைய தெல்லிற புக்கெய்சிட்டு சாகுகி தென்தன் யமா மிருக்கிற என்னிடத்தில் "நான்" என்கிற புத்தியை வைக்கவேண்டும். மறுவிய ஜன்மம் தாஸபம் (அரிது). அதிலும் புருஷ ஜன்மம் அரிது. அதிலும் பிராமணனியம் அரிது. இப்படிப்பட்ட ஜன்மமடைத்தும் வேதார்த்த சுவனறுதிகாரினால் வருணசமம் களை அதிகரித்தாகிய வியாபக பிரம்மத்தினுடைய சர்க்கரானந்த கருபுத்தகை எவன் அறிகிறகில்லையோ அந்த அக்ரானியானவன் எப்போது மோக்ஷ மடைப்படுகிறான். சரீரகம், சரீரென்தவல்; வேதே (சகம்) ஒன்றுண்டென்குல் அது சகமல்ல.

என் பிரயோஜனத்தின் பொருட்டென்றி பிரேமை என்பதுகிடையாது. என்பொருட்டாக மிருக்கிற அந்தப் பிரியமானது என்னுடைய கமாவமல்ல. விசேஷபிரேமைக்கு தனிதும்பட்டம் மிருப்பதால் காகஸ்தில் என் பதில்லை. இருக்கக் கடனென்குது * எவன் பர்க்கப்படுகிறானோ அவன் எங்கும் கைபுத்திருக்கிறானே. நான் பிரயாகமல்லென்குது செல்லானது எந்தப் பிரகாசத்தினாலுண்டாக்கினோ அப்படிப்பட்ட கவப்பிக்காருயிருக்கிற அந்த ஆத்தமையை அப்பிரகாசமானது எப்படித்தெடும். தன்னுடையவின்கிக் கொண்டும் ஒன்றை ஆதாயமாக உபதவ்வதாயிருக்கிறதை (அத்தவலை) எவர்கள் பிரயாபயிசெய்யுங்கோ அவர்கள் தான் விசேஷானந்தையுடையவர்களைப்பது என் தாக் பரியம்".

"என்னுடைய புன்னுத்தமாவதைகனோ ஜகத்தினன் கவனன் மாவய முதலியவைகளில்லை. அவைகளுக்கு நான் கவனனன். கருபம் முதலிய கவனத்ததை யுடையதாய் கவிக் கானுத்தகாரனுடைய மிகுந கருபானந்த கவிர்ப்பகமாயிருக்கிற ஆத்மாவை என் னுத்தென்குது. கோக்கியாவல்லல். சர்வாக்ஷயம் வருணசமமற்ற கையிருக்கிற (நன்) ஆத்மாவை பிரம்ம கருபமாகிலை பர்க்கியவன் பிரம்மம் யகருன். கிள

டான கருத்திராதி காகத்தினுலே ஸ்ரீயுண் டான கருத்தினும் கருதிமுலமாயுண்டான ஆத்ம விஞ்ஞான பிரகாசமான நிபம் எப்படி பாதிக்கப்படும்? இதேமே ஆத்மவினப்பை விட்டு ஜகத் விபவகாரத்தில் விசுரமந்திய னாய் ஒரே நிகண்டையாயிருக்கும் நிலையைக் குலை உன்னையிருக்கிற என்னத்தில் மாத் தம் ஆவையுள்ளவனாக ஆய்விடு. மலமாகசுத் தில் ஸ்ரீகடர்காசம், பாடாகாசம், பீபாஸ் கிதா மசமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவகவரர் கன் கற்றிகைப்பாடி, குக்கிரகம். (ஜீவக வரர்களாகி) ஆத்மாவின் கருத்திற்கு முக் தி எதாவது இல்லையோ, அப்படியே முடிவி டும் எதாவது துண்டப்பட்டதோ, அது எது மாயையென்று ஜீவகத்தினுலேயே பிரம்மஞானிகளால் சொல்லப்படுகிறது. மாயையும் அதன் காரியமும் ஸ்ரீகருத்துப் பீபாஸ் ஸகவரத்தையுமில்லை; ஜீவதத் துமையுமில்லை. ஆகையினுலே ஸ்ரீசுபாதிசு மான ஆகாசம், பீபாஸ் கான் கத்தனாகவும் சித் தாகவும் முக்கியேன.

சகஷ்ணம்¹ முதல் பிரவேசம் வரையிலு ள்ள ஜீவகவரது ரூபமாகப் பிசுதது சேத னுத்துமகாமாய சிறுத்துப்பானது சகவர னுலே கற்பிக்கப்பட்டது. ஆகவேத் முதல்

மோஷமும் வரையிலுள்ள சிந்தாரான வ ிவகுலே கற்பிக்கப்பட்டது. திருஞானம்² (சுருதி யக்கும்) முதல் பீபாகம் வரையி லுள்ள கருமங்கள் கவியாப் பிரகாசமாய் ஸ்ரீ ரித்தவகவரான விருத்திக்குள்ளே. ஜீவகவர தம் (சுருபகம்) முதல் ராநிவயம்வரையி லுள்ளவகன் (மகவகன்) துயர்பிரகதிவய ஆசிரமத்தவகவராயிருக்கின்றன. ஆகையி லேயே முழுமுகுல்களினுலே ஜீவகவரவர தத்தில் புத்தியை ஒரம்போதும் கொடுத்தி தகாது. மீதர்வயாசிரமத்தவகவரன் பீபாப் பத்துணம் விராமித்த தருத்தது. இரண் டவதற்பாதிப பீரம்ம தத்துவத்தை எப்படி யிருக்கின்றதோ அப்படி அமராதவர்களைக் லோபும் பிரகத்தர்க்குள்ளே. அவர்களுக்கு முத்தியேது? இன்னிடத்தில் (மரபத்தத்தில்) ககஷ்ணம்³ அவர்களுக்கு ஸ்ரீகடர்காம பா வங்கன் (உயர்க்கது தாழ்க்கது எங்கு என் னங்கன்) இருத்தால் அதினுலென்ன? கவப் பகவத்தை கவந்தவான ஆரணியாதிபத் தியரூப பிசுத்தவாக்குதும் ஜகத்தகவல் கையின் ஒட்டுமோ⁴ புத்தகவாகவ அகஞான த்தில் கவரான சித்தேது அது சித்த கவரவிய னது வித்வான்களால் சொல்லப்படுகிறது. அகஞானமும் அந்ன் காரியமுமில்லா என்

ஸ்ரீகருத்தில் எதுபாஸ் சித்தயிக்குள் தோறார் முதலானவர்கள் கருத்திராதி. கருத்திரா திசெய்வித்தவன் காகன். அதினுலுண்டானது கருமம்.

ஸ்ரீகடாகாசம் என்றும், கருமம் கதைத்திருக்கிற ஆகாசமானது ரூபத்துக்குள்ளும் இருக்கிறது. அது ரூபத்துக்குள்ளிருக்கிற வித்தியில் அது கடாகாசமென்று சொல்லப்படுகிறது. கப்படியும், அது மகாநாசமானது வித்திற்குள்ளிருக்கும் வித்தியில் அது மகாசகமென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீமகையிஞலுண்டான பிரபஞ்சம் மாயையின்காரியமென்று சொல்லப்படுகிறது. மண்ணினு லுண்டான ரூபத்தை மண்ணின் காரியமென்று சொல்லுவோம்.

* ரூபமும் வீரம் துல்லாதபோது ஆகாசமானது ரூபத்திற்குத்தென்றும் வித்தியுக்குத்த தென்றும் சொல்ல இடமில்லையாயவால் அப்படிப்பட்ட நிலைப் ரூபாதி என்று சொல்லப்படுகிறது. ரூபம் வீரம் இருக்கிற நிலைமை உபாது என்று சொல்லப்படுகிறது.

1 சாந்தோத்தியோப கீஷத் ஆரவது பிரபாக உ-உ-உது கண்டகவரில் அத்தத்தன் கவ ணம்—யோசித்து, அக்கவி முதலானவர்களை கிருத்தித்து அவைகளில் பிரவேசித்து கருத்திரவையி லே சொல்லியிருக்கிறதைப் பார்க்க.

2 கீதத் கருத்தின் விவரத்தை கட்டாபகீஷத் முதலாகவ வல்லியில் காண்க.

3 சகவகன் கவத்திருகவகால் கெட்டிருகவல் துண் கிருத்திருகவகவால் துண் தாழ்கவ னென்றும் எண்ணிருக்கினால் அட்டும் பிரயோஜனமில்லை. கவத்திராதி இன்னது உயர்க்கது. துண் னது தாழ்க்கது என்று கவகன் துண் என்னும் துன்னுத்திருத்திராதி, கவகன் பார்க்க கருப்பகவனம் பிரம்மத்திற்கு அவையியானது துண் துக்கவியெனதும், பிரம்மத்திற்குக்கிச் சகவன் பார்க்கத்தான் கவ ளுக்கு உயர்வு தாழ்வு என்பது விடைபாது.

விடத்தில் மீள்திரை எப்படியுண்டாகும்? புத்தியானது பலர்ந்திருக்கிறபோது அது நாகரீக (சிபிரித் ரிசாத்தக்) என்று சொல்லப் படுகிறது. எனக்கு விசாரம் முதலியவை யின்றித்தினால் ஜாக்கதவஸ்தை இன்னும் கு ண்டம் நடிதவரில் புத்தியினுடைய சமீபசர மானது கவப்பமாமிருது; சந்திர கதரம் மற்ற என்னிடத்தில் கவப்பமில்லை. தமக்கு லே (அச்சுநானத்தினுலே) குறுப்பட்ட கதரம் பரிசுலத்தின் சகலமும் லயித்திருக்கையில் (பிரதிருதியில் அப க்ஷிபுத்தகையில்) கணத் தக்கவ னன்லதனலுறா (சன்) கவப்பமாமிரு பகரகத்ததை அனுபவிக்கிறான். கசுத் தையும வித்திராபிலலாமல் சித்தகாவல வவன் பர்க்கிருளுே அவன் விசேஷ ஞான முடைவான். அவன் தன் சிவன், அவன் தான் ஹரி. அவன் தான் பிரம்மா. இந்த பிரபஞ்சத்தில் கண்ட கவப்பமேதுலே, கீ ண்ட சித்தப்பிரமை எதுவோ, கீண்ட மனே ராஜ்யபிம்னுலோ, அதான சுகக்கட லான சமீபசரம். தூங்கி விழ்த்துமுதல் மறுபடி தூங்குதல்களில் பிரம்மமென் றையே சித்திக்கலவன்படி. ஃ ஹ்ரேயிக் கப்பப்பிருக்கிற ஜகத்தை ஸயப்படுத்தினுதி ளுல் சித்தம் என் கவப்பமாயாடுது. சம் முவாய பெரிசாய அந்த டன்ச்சக்கனாக் டிவான்ல அனவாஸுலய கசத்தினுல் பிகவும் கவீஷ்டமான் பகலபுரிசன் (பா ணைகனாக்கிடெக்ளம் சிபிரட்டமான யானைய ப்ரிபவடுறான்). இத்தி சீரமனது இப் பிபாது கசித்ததும் சத்தி கதத்திங்கு ள்வ ஸவாஸிக்குததும் அதிலுல் சித்த ருப சித்தமகதகடய னனக்கு விசேஷமென் ன? குடமானது கசித்ததானன் என்ன? விருதகவலத்தி டுத்திதாலென்ன? குத்தி லிருக்கும் ஹ்ரகத்திக்கு விசேஷம் அப்ப மானதில்.

பரம்பரில் கிதாப்பட்டதும் உயிர்த்து யான பரப்பிக்க டையானது புத்திலிருக் கையில் பரப்பானது அதில் அபிசாரத்

தைப் பரப்பிடுகதில்லை. இப்படிபே (ஞா னி) ன் ஞானதேகத்தையும சூழ்மீதேகத்தையு ம் மக்கிறதில்லை. மத்தியஞானமானது (ஜகத் சத்திபமென்கிற தப்பு ஞானமாயது) அகன் காரணத்தான் (ஸமுலமாய்) அகம் ஞானமகிடு அகனியினுல் கசசமடைத்தால் (கெக், கெதி) இதல், இக்ல என்ந்தி தேக ரூபத்தினுல் இக் ஞானிபானவன் மீ ரமத்தவனாகன். கால் கரத்தினுல் (பிர பஞாய்) வால்தாமென்கிற ஞானம் கசித்துப் போகிறது. அபரேகசுஞானத்தினுல் (பிர பஞாய்) வியாபரமகிடுவிபகசர யோக்கிபத் துலம் கசித்துப்போகிறது. பிரபந்தகாச த்தினுல் பிரபந்த போற்றம் கசிக்குறது. பாயபயானது இப்படி முன்றுகிமாய் கசத் தையடைகிறது. தனக்குள்ளே பிரம்மாவ த்தைச் சேர்க்காமலே (பிரபம் இக்கிபப் செய்யாமல்) பிபானுல் தியாவான் போகடுத லில். உன்வமாய் அத்தனதையும் அமயப் பட்டதான (விசய) வானே போப்பிடுகிற த். (வானையற்றல்) பிராரப்தம் பிபான யின் சேகர்லாடுகதில்லை. இவ்விதமாய் மாணப முழுதும் கசித்துப்போக்தது சிச்ச யம். ஜகத்திருக்கிற தேன்னுல் (அப்படி) இருக்கத்தென்பது சஞ்ஞமாய் பிரம்மமே. ஜகத் விளங்குகிறதென்னுல்; அப்படி விளங் குகிறது பரம்மத்தான். பாலிலத்தின் சித்தாபமான ஜலம முழுதும் பாலே பூம்பே யன்றி க்வம்கலை. தன் கவாபு விசாரத்தி னுல் இத்த ழுன்மனோகமும் (கவர்க்க யத் தய பாதானம்) சித்கவ ரூபமாத் திரகை. ஜவ ன், கவரன், குரு இப்படிப்பட்ட கதைக்கு லெகுதாத்தல்லுரகத வகார்த கவல சித்க வால் கவபாயமான பிரம்மத்தினிர்ந்தில் அஃனானம் இல்லை (அப்படியிருக்க) ஐ கத்தினுடைய பிரம்மப்பேது. பரிபூரண பாலேயாயிருக்கிற (அத்) பிரம்ம் தானுகி குத்திதன். பூரண கிக்கமாயிருக்கிற ஞா னமாயிருத்தி ழுவான் யோகயகத இர குவினுல் அபரிக்கப்பட்ட சேஜனையு

கத்தினுடையதும் ழுவன் டாவத்ததையும் குருகத பிரம்மத்தனிடத்திருப்பதனால் கெல் லப்படுகிறது. கவல கெல் லத்ததான் திரையிதான். இந்த பொய்யான ஐயோபந்ததைத் தகல் கிடுகதத்து சித்தமானது பிரம்ம் கவலபாப்பிக்கிறது. சஞ்ஞ, சித்தத்தையுடைய ஐதா சித்தம் துலானது சித்தம் பிரம்ம் கவலபாசு ழுன்னு லப்படுகிறது.

சொல், குலகக், பிலாப, பிராஜ, வச, மாசுல்க்கத்தன் அந்தப் லக்கக்கசென்ற சொல் லப்படுகதான்.

ஈ-வீது அத்தியாயம்.

ஒரு வஸ்துவானது யாதொருகாலத்திலும் பல சுவரூபமாக வராமாட்டாது அதன் உடம்பம் (இடைவிடாததாய்) இருக்கிறேனென்பதால் என்னத்தவிர வேறொன்றொன்று மில்லை என்பது காணப்படுகிறதோ, என்னுமே கேட்கப்படுகிறதோ அதன்கண்ணால் பிரம்மத்தைத்தவிர வேறொன்றிருக்கவில்லை. நித்தியமாயும் சுத்தமாயும் விமலமாயும் எவ்வாறும் அதன் உடம்பமாயும் அத்தனையுமாயும் சத்தியமாயும் நானமாயும் அந்தமாயுமுள்ள பரிபரிமமெதுவோ அதுவே நானாகியிருக்கிறேன்; நான் ஆனந்தரூபன், அதன் ஈனமுள்ளவன்; லர்வாகித்தான்; பிரகாசனாகித்தான்; ஆகாசத்தை மேகம் எப்படித் தொழிறுத்தியோ அப்படியே சம்சார ஆதிக்கங்கள் என்னைத் தொடமாட்டா. அந்த நாகத்தினால் சகலமும் சுகமென்றும் அத்தொழிற்பதனால் சகலமும் சுத்தப்படுமென்றும் அறி. சித்தரூபமான கோழிப்பிட்டியாகத்தோடு கூடியது. ஆனபடியினாலென்ன ரூபமானது அகண்டமானது. உத்தமனையோடுகூடப் பிறப்பிப்பது போக்குவாற்றில்லை.

அப்படியில்லை. சகல (பிரபஞ்ச) முன் அமுல்பெறியிருக்கிறதுமல்ல; சுத்தமுமல்ல; சுன்மயமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறதாக விளங்குகிறது. சத்தியாகித்தான் அகண்டாத்

துவையையும் திருசியமல்லாததாயும் (இத்திரியங்களா லறியப்படுகிறதல்லாதது) கல்மஷமற்றதாயும் சுத்தமாயும் இரண்டான தந்ததாயும் மங்களகரமாயு மிருக்கிற தென்சுப் பிரம்மமோ அது காணென்று (அது நீதியென்று) எப்போதும் மெனனத்தை ஆசிரியித் துக்கொண்டிரு. பிறப் பிற்பு சுகதுக்க மற்றது, இத்திரி (அதி) குலகோத்திர மற்றது, ஜகத்திற்கு ஈவிவர்த்தோபாதனை காணமாயு மிருக்கிற தெனுவோ அந்த சித் காணென்று ஆசிரியம் செய்ய. பூர்ணமாயும் இரண்டான தந்ததாயும் அகண்ட மான சேதனமாயும் பிரபஞ்சபேத சம்பந்தாதிக்காற்றாகாயும் தத்துவநீய பச்சச்சிதம்சகம் (அம்சமுடையது) அயுமிருக்கிற அந்த பிரம்மம் காண (நீதிய) என்று எப்போதும் மெனனத்தை ஆசிரியி.

ஒன்றினாலேயும் பாதிக்கப் படாததுலெ முகாலத்திலும் ஒரே ரூபமாகிருக்கிறதும் எப்போது முன்னதும் எதுவோ அது எப்போது மிருக்கிற என்னுடைய சாத்திரம். உபாநியஸ்து நித்தியமா யிருக்கிறவும் சகலம்தியிலுள்ள சகலசுகத்தைக் காட்டிலும் சீரேத்தமாயிருக்கிறவுமான இந்த சுகவருபத்தினு முன் கூட என் ஆகத்தத்துவம் தான். துரியகிணைகளினு? ன பெரிதான இருப்பிச்சிக்கல் காசமலை அதுதேபால பெரிதான ஜனனத்திற்குக் காண்பான இருப்பி துரியகாத்தியிலுலே சித்தபத்தின் ரகசமடைகிறது. வேறொன்றினாலு மல்ல. என்னுடைய பாதி

* உபநாசன காணம் மூன்றுவிதப்படும். அதாவது, ஆம்போபாநாசனம் பரிணாமோபாநாசனம் விவர்த்தோபாநாசனம் என்பவைகளே. தனிக்கு ஈன் உபநாசனகாணம். தால் தனியானதுதான் தானின் சுவரூபத்தில் பிரபஞ்சத்தி லுள்ள சுவரூபத்தி லிருந்துகொண்டே தனியாகவாகியிருக்கிறது. ஆகையால், ஆம்போபாநாசனம்.

தயிருக்குக்காணம் பால். அத்தக் காணமான பால் தன் சுவரூபம் ஈறி தவிரகலாக்கது. ஆகையால் பரிணாமோபாநாசனம்.

சயித்தினிடத்தில் பாம்பென்கிற தோற்றமுண்டாக்கது; ஆனால் வாழ்வதில் சயிது பாம்பு வாயில்லை, சயித்தில் பாம்பு இல்லை. அப்படி யுண்டான தோற்றம் தப்பாயிருத்தாலும் பிரமை யிருக்கிற வரை வாழ்வதாய் பாம்பென்தே தப்பப்படுகிறது. இப்படியுண்டான பிரமைக்கு ஆதாரம் சயிததான்; ஆகையால் சயிது விவர்த்தோபாநாசனம்.

பிரம்மமானது ஜகத்திற்கு விவர்த்தோபாநாசனம்தான். எனென்றால், ஆம்போபாநாசனமானால் ஜகத்தானது பிரம்ம சுவரூபமாகவே காணவேண்டும். அப்படிக்காணவில்லை. பரிணாமோபாநாசனமென்றால், சுவரூபமேறி வேறொரு சுவரூப மடைவனென்றும்; ஈருத சுவரூபமுடையதே பிரம்மம். மேலும் தயிர் பாலாகத்தது போல பிரம்மம் சுவரூபத்தை மடையவும் கூடாத்தாகும். ஆகையால், பரிணாமோபாநாசனமல்ல; விவர்த்தோபாநாசனமே. அதாவது, சயித்தில் பாம்பை அக்குணத்தினு லாரோ பிப்பதுபோல பிரம்மத்தினிடத்தில் ஜகத்தானது ஆரோபிக்கப்படுகிறது.

ஸ்மரணியினாலும் பூஜையினாலும் பிராணியர்
 னவன் தன்னுடைய அஞ்ஞானத்தினின்று விடுபடுகிறான். மரண ஜனனங்களுடைய நா
 சத்திற்கு ஏதாவனது என்னுடைய பாத
 ஸ்மரணத்தவிர வேறொன்று யில்லை. மன இச்
 சையுள்வன் பணக்காரனை எப்படி. ஸ்நோத்
 திரம் லோகமுக்கு அப்படிப்போல் ஐதத்திற்
 குக் கருத்தாவாடுகின்றவன் ஆதலோடு
 ஸ்நோத்திரம் செய்தால் எவன்தான் பெம்
 கத்தினின்று விடுபடமாட்டான். சூரியன்
 டைய சந்திரனினுலே லோகம் தானாகவே சே
 ஷ்டிக்கிறது (லோகசுயப்பாரம் நடக்கிறது)
 பேரல என்னுடைய சந்திரனினுலேயே யாகல
 மான லோகமும் சேஷ்டிக்கிறது. சிவிரக்
 லில் வெள்ளி எப்படி. (அஞ்ஞானத்தினால்) கற்
 பிக்கப்படுகிறோ அப்படிப்போல் என்னிடத்
 திலேயே மாயாமாயமான மறையகிஜகந்தா
 னது மாயையினுலே கற்பிக்கப்படுகிறது.
 கண்டான தேசத்திலேயும் பகவாதி தேசம்
 களிலேயும் வகையாகத்திலேயும் பிராம்மன்
 சீரத்திலேயும் மந்தாவகாளிலேயும் தாரமம்
 மிய மிருக்கிறாதுபோல் கான் அப்படி யிருக்க
 வில்லை. திக்குப்பிரமை திக்குத்தி யானவ
 றுக்குக் கூட முன்போல் (திக்குப்பிரமை
 இருந்த காலத்தில்போல்) திக்குவிளங்குமாது
 போல் யிருந்தானத்தினால் காசமான். நீத ஐக்
 த்தானது எனக்கு விளங்கிக்கொண்டிருக்
 கிறது. ஆனால், அந்த ஐக்கத்தில். காள்
 தேசமுமல்ல, இந்திரியங்களு மல்ல, பிராண
 னுமல்ல, மனதமல்ல, புத்தியுமல்ல, அகக்
 காரமுமல்ல, சித்தமுமல்ல, மாயையுமல்ல,
 ஆகாசம் முதலான ஐக்கதுமல்ல, கருத்தாய்
 மல்ல, போக்தாவுமல்ல, அப்படியேயே புத்திப்
 கிறவனுமல்ல, ஜனத்தினனாகிய சிவனம்
 சித் சதானந்த பிரம்மசக்தி யிருக்கிறேன்.

ஜலத்தினுடைய அசைவினுலேயே சூரிய
 னுக்கு அசைவு எப்படியோ அப்படி அகக்
 கார சம்மந்தத்தினுலே ஆத்தமவுக்கு சமு
 கார முண்டாயிருக்கிறது சம்சாரமானது
 சித்தத்தை முலமாயுடையது. அதைப் பிர
 பத்தினத்தினால் சேதிக்கவேண்டிய. இந்
 நச் சித்தத்தினுடைய மகத்துவத்தில் உன்
 க்கு விசுவாசமென்ன? ஆச்சரியம்! இராஜக்
 களுடைய தனங்களுக்கே? பிசுமயக்க

கென்கே? ஐக்கத்துக்கென்கே? புராதனங்
 கள் பிபயமிட்டன, எத்தனையோ கிருஷ்ண
 களாயினிடன. எத்தனையோ கோஷப்
 பிருப்பாக்கள் பேயமிட்டார்கள். எத்தனையோ
 பிராஜாக்கள் தானகம்போல் பிபயமிட்
 டார்கள். வாலியர் யிருக்கிறாளுக்கும் கூட
 அகரகபாணத்தினுலே பிபயமிடான முன்
 டாகலாம். வாலியர் யிருக்கிறா லுக்கு அகர
 கபபாண முண்டானால் அவனதித்திருக்கிற
 தந்தவதிரையானது சித்தபலமாகிறது. உந்
 பத்திராக்ஷர அகரமுதலானவை சிவாக
 ஶானமரகித் அக்கிரிப்பினுலே விரிப்பாய்ப்பிரி
 பெனும் மறுபடி மூண்டுகொடுக்க. சன்
 பத்திராவிரா யிருக்கிறான் யிருந்தையே தோ
 ஶத்திரக்க கண்டிப்பாய்தில் சந்திராக மண்ட
 றுதுபோல் தன்னுற்றத்தித் கண்டிப்பாய்
 றுனான் தான் பெத்தத்திருந்து கிரி
 பட்டான். ஒர் முனக்கார! ஆத்தமுனான
 மிளலதனமும் முத்தகலத்தனமும் (அவி
 மதி) சித்தகலம் இச்சிக்கிறது. திரியம்
 மத்திரம் கிரியை காணம் யுத்தி சூனமகனி
 லே அந்த சித்தியை யனைகிறான். ஆத்ம
 காண முன்னவனுக்கு அவை (சித்திகள்)
 விஷயமல்ல. ஆத்மஞானம் யானதும் ஆத்
 மரவிலேயே பார்வையை கண்டயானதும் ஆத்
 மானிரை (மனதினுலே) ஆத்மவிடைத்திரை
 திருப்தி யடைக்கலாம். அவித்தையையது
 சரித்திரப் பேரகரத்தில். ஐக்கத்தினுடைய சித்
 வஸ்துக்களுண்டோ அனைகளை அவித்தியா
 கலாநாயகனாய் (ஆத்மஞானிகள்) அநிதிருந்
 கள். அவித்தையையி ட ஆத்மஞானி அ
 னைசகலம் எவ்விதமாய் முழுமுதல். சன்
 மிய மந்திர கிரியா கா அக்கர்கள் கண்டித்தி
 யைத் தொடுக்கப்பட்டவைகளுமும் அனை
 கனெனான் அம் பாமர்த்தபாபத்தலை கண்ட
 றி விஷயத்தில் உபகாரம் செய்யப்பட்டா.
 சகல இச்சைக்களுடைய காரபாரமும் ட
 க்சி யிருக்கது. ஆத்மஞானி எவ்வித யோ
 யனை முண்டயானதுயும் மனத்தியைதனையு
 யிருக்கிற அவன் சித்தியை யுத்தித்தி விஷ
 யத்தில் எப்படி அருகனான்.

(பூஞ்சுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.)

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE).

ஹெமசந்திராஸிங் என்.அம். ஆத்மவிசாரி.

(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.)

By Sri Rajanayaki. (ஸ்ரீராஜநாயகி.)

தாடகபாத்திரங்கள்,

புநவரீதன்.

ஸ்திரீகம்.

இசைகவிமணி—உதயபிரகாசம்.

தேவசத்திரயம்--நிலைமையின் தன்மையினை இத்தபோன
தேவசத்திரயமயின் ஞானம்--பட்டத்திது இவ்வான்.

முன்புதியாயினா—நாலுவிள் அத்தாங்க சாம்பதர்சி.

ஹரிசுரத்தில்—இளவரசுநாட்டை தேடிவான்.

லக்ஷ்மணசியம் — புலத்தியவதமரலிள் குமாரன்.

உருவாக்கியவர்

இதன்மூலம்

உ4மொகுத்திரப்பிரதயன் .ஆலோசனை சைபயோர்.

AGL:AGC

2547-01-4 411

பிசுபத் தோளன் } தோளன் பிசுபத் தோளன்

with a Commission

வினாக்கள் - பதில்கள் - 489

பிரதமர்—நீதா ஜெதிலி என்பவர்கள் இரவுகளில்

உதாரணம்: கீழ்க்கண்டவாறு பகுப்பெழுத்து எழுத்துகளைப் பகுப்பெழுத்து எழுத்துகளாகப் பிரிக்கவும்.

தேவநாதன்—தேவசத்தியசுவாமிந் தீர்த்தம்; தேவசத்தியந்
 தத்தத தன்; தத்தாதன் ஐதேவசுவாமிந் தத்தியதே
 தேவந்.

உற்பலாஜி—புலாஜி பகவதின் மகன்.

இதரர்கள்.

புரேதிகள், பருகை, சேதிபதிகள், சிப்பங்கள், பாடகை
கள், அடிகள், சேவிகள், தேயிலைகள், எலுமி
கள், பெருமாட்டிகள், லாஸ்டியோன்கள்.

© 2004 Pearson Education, Inc. All rights reserved.

ஸ்தலம் } ராஜபுத்திர சமஸ்தானம்.
உதயபுரி பட்டணம்.

10

கூலம்:—மில்லி சகாவாத்திகளின் கூலம்.

"The blessed gods in servile masks
 I'llid for me my household tasks."—*Emerson.*

"If you are in need of the fruit of my labour,
I am in greater need of the labour itself,
I perish of rust and rest."—EMERSON.

"The World means intensely, and means good ;
To find out its meaning is my meat, and drink."
—Robert Browning.

காசுபி 22

இடம்:—அண்ணா உயிரிதகவில்
ஒரு கொட்டகை.
காலம்:—இரவு முதல் ஜாமம்.

காலம் :—இரவு முதல் ஜாமம்.

(ஹமசத்திவலிக்கும் நாடகக்காரர்களும்
வருகிறார்கள்.)

வேலமார்:—நான் எழுதிக்கொடுத்த வாக்கியங்களை நாளிலிராமல் நான் உச்சரித்துக்கட்டியதுபோல் செல்வனச்சொல். சாதாரண நிலைக்காரர்கள் செய்வதுபோல் என்னைக் காலியீகிக்கொண்டாவது தவறாது என்று கத்திக்கொண்டாவது ஆரம்பிப்பதெய்திராமியிருந்தால், இந்த வாக்கியங்களை மெல்லப் பதவையறையச் சீரம் பதாக்கிக் கருத்துச் சொல்லிக்கொடுத்தப் பதாம் ஒப்புநிகரச்சொல்லுவதே நான் அப்படியிர

மல் எப்பொழுதும் அபரிக்கையாய் ஸர்தர்ப்பத் துக்குத் தக்கபடி விருத்தவெண்டிய இடத்தில் விருத்தியும் உரத்துச் சொல்லவேண்டியதை உரக்கவும், சற்று திராவித்துச் சொல்லவேண்டியதை விதானமாகவும் சொல்லவேண்டும் போகும் போபம் முதலிய நலம் மேலிட்டு முற்றிப்போய் சுழல்காற்றுப்போதும் சமுத்திரகோஷம்போதும் மனதை பலாந்தரமாய் விழுத்துக்கொண்டுபோகிற இத்திலும், அந்த ரஸத்தின் மரீதத்தை குத்தாமாய் அறிந்த ஸார்படுத்தி அதன் மரீதுபாவத்தைச் சிந்தேதுப வேற்றமை யின்றிகும் மரீதுபாவமாகச்செய்து ஐக்கியப் பிச்சிதினாலும், கம்முடைய சீபச்சம் அபி கமயக்கலும் சிவியிலிசையின் பேச்சுசுடிய குரத்தின் செவ்வகையையும் பொலிராயல் சுவாமையிருக்கும், சில வேளைக்காரர்கள்

ஏனையா, ராஜா அவர்கள் இந்த ஆட்டத்
தைப் பார்க்க வருகிறாரா?

புலஸ்தி:—ராணியாரும் கூட வருகிறார்கள்
சுவாமி! இதோ வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஹேமசக:—ஆட்டக்காரர்களை சீக்கிரம்
தயாராய் இருக்கச் சொல்லுங்கள். (புலஸ்தி
பவம்மா போய்விடுகிறாள்.) நீங்களும் போய்
அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியைப் தரவு
டன் செய்கிறீர்களா?

கடோரக்:— } அப்படியே சுவாமி! (இரு
உக்கிரர்: } வரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

ஹேமசக:—ஐயோ, ஹிராஜ சுவாமிகளே!
(ஹிராஜ விலக் வருகிறான்.)

ஹிராஜ:—இதோ இருக்கிறேன். தங்க
ளுக்கு என்ன வேண்டும், மகாராஜ!

ஹேமசக:—இப்படிச் சற்று உட்காரு
வோம். என் உள்ளத்தைத் தங்கரிடத்தில்
லெளரிபிட்டுச் சொல்லுகிறேன். எனக்குமட்
டும் எப்பொழுதும் தங்களைக் கண்டால் ஒர்
வித சிறுபித்த உண்டாகிறது—எப்பொழுதும்
தங்களுக்கோடு இருந்து இருந்தால் பொதுமே
ன்று தோன்றுகிறது—என்னென்ற தாங்களின்
எப்பொழுதும் ஒர் மாதிரியாய் இடிமீழ்ந்த
தாலும் நிலைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுக்குத்
பிறிதில். எப்பொழுதும் எல்லாம் தங்கும்
வந்தமாய் இனிமையாயிருக்கிறீர்கள். தாங்
கள் எப்பொழுதும் அமிர்தம் உண்டவர்
போல் பூனை சிறுபித்தாயிருக்கிறீர்கள். அத
னால் தாங்கள் இருக்கும் அபைமுழுதும்
பெறாது இருக்கிறது. தங்களைப் பாத் தால்
அதிர்த்தும் அரதிர்த்தும் இரண்டையும்
பரிப்பவன் பிபாவிருக்கிறது.

ஹிராஜ:—இதற்குத்தான் கூப்பிடா
கவா? இன்னும் ஏதாவது சொல்லவேண்
டியிருக்கிறதா?

ஹேமசக:—இல்ல சுவாமி! நான் இதைத்
திரும்பப் பெய்தாக நினைக்கவேண்டாம். தங்
களின் உத்தரத்திற்குச் செய்து எனக்கு என்ன
ஆதரவெனும்? லீகவாரியம், கத்திராம், செல்
வாக்குள்ளவர்களை லீகத்தாகதிரும் செய்தால்
பயனுண்டு. தங்கரிடத்தில் என்ன இருக்கி
றும்? மனதை அதுபொருளடி யெல்லாம்
விட்டுவிட்டுத் திரும்புதலாம். திரையுத்தி
யும் மனவலுதியும் தைவிடாமல் அதை அட

க்கி ஆளுகிறவனைக் காட்டுங்கள்—நான் அவ
னைக் கிசாவிலில் வைத்துக் கும்பிடுகிறேன்.
நானும் என்னால் கூடியவரையில் அப்படியிரு
க்க முயலுகிறேன்—சரிப்பட்டுவரவில்லை.

ஹிராஜ:—எல்லாம் காலக்கிரமத்தில்
தாருக்கிடைக்கும் சுவாமி! அதுவரையில்
தாங்கள் மட்டும் அதைரியப்படாமல் வந்த
வேலையைச் செய்து கொண்டிருங்கள்—நானும்
அவ்வளவுதான் செய்கிறேன்.

ஹேமசக:—அந்த வேலையைத் தான், இன்னதெ
ன்று தெரியவில்லை—கடமை, கடமை என்று
வெகுசுலபமாய்ச் சொல்லி விடுகிறார்கள்—அந்
தக் கடமை தான் என்ன வென்று தெரிய
வில்லை.

ஹிராஜ:—எந்தவேலை நம்முயற்சியில்லா
மல் யதிருச்சையாய் நமக்குள்ளிருந்தாவது
வெளியிளிக்குந்தாவது வந்து சேருகிறதோ
அதுதான் நம்கடமை—உள்ளிருந்து வந்தால்
அது ஒருவித உத்தராகத்தைக் கொடுத்தால்;
அதைச் செய்தவதில் சிரமமிராது. அது தான்
அது நம்கடமை என்பதற் கையாளம்
வெளியிளிக்குந்து வரும்வேலையும் அதேயாதிரி
உத்தராகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். சில
சமயங்களில் அப்படிக் கொடுக்கத் தவறிக்
கும், அது நம்கடமாமல் தன்னுதவர்த்தபடி
யால், அதையும் உத்தராகத்தோடு நாம் செய்
யவேண்டும். இப்படி நாம் செய்யும் வேலை
யிலெல்லாம் உத்தராகம் மேலிட்டு அப்படியே
நிலைக்கப்படுகிறீட்டால் அதுவே நோதும்—
மனது எப்பொழுதும் ஒரே உத்தராகமாயிரு
ந்து விட்டால் அதை விடவேறென்னவேண்
டும்? ஒருவனுடைய கடமை இன்னதென்று
பிறர் சொல்லமுடியாது. அவன் மனது சுத்
தமாயிருக்கால் அது அவனுக்கே தெரியும்.
ஆனால் அவன் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்
கொள்ளாமலிருக்கவேண்டும்—பிறரை ஏமா
ற்றாமலிருந்துவிடலாம். அது பெரிதல்ல. அ
தோ நாடகக்காரர்கள் ஆட்டம் ஆரம்பிக்கிற
வாத்தியமே கேட்கிறது—நான் போகிறேன்.

ஹேமசக:—இப்பொழுது ஆடப்போகிற
ஆட்டம் இன்னதென்றும் இன்னத்துக்காக
வென்றும் தங்கரிடத்தில் முன்னமேயே
சொல்லியிருக்கிறேன். என் பிதாவின் கொ
லை நடத்ததுபோலவே இந்த ஆட்டத்திலும்
ஒரு கொலை நடத்திக் காட்டப்படும். அப்

பொழுது என் சிற்றப்பனை நன்றாய்க் கவனித்துப் பாருங்கள்—அவன் முகத்திலாவது, பெச்சிலாவது, கடத்தைகளிலாவது யாதொரு விசைமும், தடுமாற்றம் ஒன்றும்மில்லாவிட்டால் அந்த தேவதை அந்தேவதை என்றே கம்பவேண்டும்—அதன் கதைபெல்லாம் கம்மை மயாநிறி நகரத்திற்குமுக்கள் எற்படுத்திய கட்டிக்கதையே—நானும் கன்றாய்க் கண்டொட்டராமல் கவனிக்கிறேன். ஆட்டம் முடிந்த நேரஞ்சுமோடா அழிப்பிரயத்தைக் கலந்து கொள்வோம்.

ஹிராஜு:—அவரிடத்தில் கொஞ்சமாவது ஜாண—ஏற்படும் பக்கத்தில் அது என் பார்வையைத் தவறியபோதான பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹேமசக:—அவர்களைல்லாம் அதோ காடகம் பார்க்க வந்துவிட்டார்கள்—நானும் அவர்களை திரில் வேலைபாடிருக்கிறதாகக் காண்பித்துக் கொள்ளாமல் சம்பமா திரிந்து கொண்டிருக்கவேண்டும்—தங்களுக்கு ஒரு இடம் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஹிராஜு:—(தனக்குள்) இவர் சாதாரண மனிதன்ல்ல. ஆசைத்திருந்து நழுவி நழுத்த கஷத்திற் மேலுறிய வேலில்லை.

(வந்திய கோஷத்துடன் ராணு, ராணி, புலஸ்தியவர்மா, உத்பலாகதி, கடோர்க்கஜிசைனா, உக்கிரருத்திரப்பிரதாபன் எல்லோரும் வருகிறார்கள்.)

ராணு:—ஹேமசக்திரா, என்ன சமாசாரம்? சாவக சமையிருக்கிறாய், ஆட்டம் ஆரம்பிக்கவில்லையா?

ஹேமசக:—எனக்கு சாவகசத்துக்கென்ன குறைவு? தங்களுக்குத்தான் எப்பொழுதும் காஜப்பாம் இருந்திருக்காண்டே இருக்கிறது—சாவகசமட்டும் எனக்குக் கொடுத்தியிட்டால் சாப்படுகூட வேண்டியதில்லை. என்னப்போல் கொவ்விலாத ராஜகுமாரர்கள் தங்களுக்கு எங்கும் கிடைக்கமாட்டார்கள். ஒரு கோழிக்குஞ்சு வளர்த்தால் கூட இதைவிட அதிகம் செலவாகும்.

ராணு:—இந்தப்பேச்செல்லாம் எனக்கென்னத்துக்கு? எனக்கு சம்பந்தமில்லை.

ஹேமசக:—என் வாயையிட்டுப் போன பிறகு எனக்கென்னத்துக்கு? எனக்கும்

சம்பந்தமில்லை. (புலஸ்தியவர்மாவைப் பார்த்து) நீர் கண்கிச்சுல்லில் படித்தபொழுது காதகமாடியிருக்கிறீரல்லவா?

புலஸ்தி:—ஆம், ஆழமானதுண்டு; அப்பொழுதுதான் என்னை கல்ல ஆட்டக்காரனென் அந்தான் கொல்லிக்கொண்டார்கள்.

ஹேமசக:—நீர் என்ன வேதம் போட்டிருக்கிறீர்?

புலஸ்தி:—நான் பாரதக்கலைகளில் ரகுணி நிகைத்தில்தான் கை நேர்த்தவனென்று பெயர்.

ஹேமசக:—அதற்கு நிகைதேவ வேண்டியதில்லையே—நீரே சகுணி அவதாரமாக்கிறே!—இன்னும் என் தாமசம்? ஆட்டம் ஆரம்பிக்கக்கொல்.

உக்கிர:—தங்கள் உத்திரவுக்காதத்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

ராணி:—அப்பா ஹேமசக்திரா, இங்கே என் சம்பந்தில் விந்து உட்கார்ந்துகொள்.

ஹேமசக:—இங்கே அம்மா, இங்கே ஒரு காதம் என்னை இழுக்கிறது.

புலஸ்தி:—(ராமையின் காதில்) அனாதர் பார்த்தீர்கள் ராமராஜர்! அவர் இரண்டது காதில் விழுந்ததா?

ஹேமசக:—பெண்மணிதே, உன் காதின் கிழ்காள் படுக்கட்டோ? (உத்பலாகதிரின் காத்ராலிபின்பிழி திண்டிப்பாட்டு சங்கத்து கொள்ளுகிறான்.)

உத்பலா:—கடாது சவாமி!

ஹேமசக:—இங்கே, உன் தங்கையிடமும் அங்கே கவித்துக்கொள்ள உத்திரவு கேட்டுடன்—சேறு விகல்பமாக திண்கட் சேவன் டாம்.

உத்பலா:—நான் ஒன்றுமே திண்கிடு திண்கிடு சவாமி!

ஹேமசக:—அனாதன் கன்னிகைக்கு லஷணம்.

உத்பலா:—ஏன இன்னதற்குக் குதநலையாடிருக்கிறீர்கள்?

ஹேமசக:—யார்? என்னுள் என்னை விடக்கதிதானே! குதநலையாடியிராமல் என் க்கென்னதேநீர் அந்த எக்கென்னதையே

இச்சைப்பொருளுக்கு வந்தனம்! எங்கள் புல்லு
தலைவர்கொண்டு நடத்தும் இக்காட்சத்தினு
ள்ள குற்றமெனும் கிடைக்கக் குறைமெனும்
பாஸ் யருந்துப்படிக்குப் பாமஹம்ஸர்களைப்
பிரார்த்திக்கின்றனன்! (போய்விரிகொன்).

தேமசர்:—இருக்கன், பாட்டே! பழ
மொழியோ? என்னலோ சடசடவென்று
மகாழபெய்வதுபோல் சுற்றுகேள் மொழிச்
சுவிட்டுப் போய்விட்டானே!

உத்பலா:—பாட்டு வெகு கருக்கமாயிருக்க
கிறதே!

தேமசர்:—ஸ்திரீயின் சேர்த்துவிட்டால்
(ராஜா வேஷக்காரனாக ராஜாத்தி வேஷக்
கரனாக வருகிறார்கள்.)

ராஜா:—வரையப் பிரியசன்! இப்பவும்
நான்முகன் கமங்கு படலையும் உரிவொன்
றால் பிணந்து முடிபோட்ட பின்னர் பதற்
கு சாகியாருக்குத் கதிரவன் கடல்குழியில்
வழைச்சு சுற்றிப் பன்னிரு ஆண்டுகள் பரிவு
கள் வளர விண்ணின் வழியே விரைவில்
என்று சேர்த்தான்.

ராஜாத்தி:—இன்னும் முன்னூறு பன்
னிரு ஆண்டுகளானாலும் கம்பிரியம் தவறாம
ளும் கமக்கொரு பிரிவு வராமதமிழுக்கிவ
கடவுள் அடியென் வேண்டுகின்றான்.
ஆயினும் என் பிராவாகாதருக்கு கொஞ்ச
க லமாய் தேககொளக்கியமிட்டப்பேரல் தோ
ற்றுகிறதே!—தங்கள் முகத்தின் வாட்டத்
தையும் உடல் மெய்க்கிறுப்பதையும் கோக்க
என்னுமி பதற்கிறதே! ஆனால் என் துக்கப்
பதற்காகத் தங்கள் வருத்தமெண்டாம்.

(பாடுகொன்)

(இராகம்—செஞ்சுருட்டி; ஏதாளம்.)

பல்லவி.

மெண்ணெய் பட்டவன் பேதை
எண்ணி மனமேங்குவனே சேகதை.

சரணங்கள்.

தீங்குதரப் வராமல் நீங்கிடுவோ காவலன்
ஆக்குமொரு நாயக்கன் பாங்குடனேபாது
[காப்பன் (பெண்)]

கெரண்டவன்காலில் சிறு கல்லிடப்பட்டால்
கண்டவன் கண்ணிலது கருக்கெனவறுத்தாய்
(பெண்)

ஆதலால் எனதன்பின் மெய்ப்பட்டான் நான்
இப்படி பவப்படுகின்றென்று தாங்கள்
அறிவீர்கள். ஸ்கிரீக்கின் மனத்தில் என்மும்
பாடும் ஓரவாய்க் குடியிருக்கும் முத்தலா
வது அறிகர்க்கால் இரண்டாகவரும் அதே
அளவுக் கதிகரிக்கும்—இவகாறுள் என்னு
டன் பழகிப் தாங்கள் என்னுடைய அன்பின்
அளவை அறிவீர்கள்—ஆதலால் கான் தங்
களுக்கு விந்து அடைபும் பவமும் அந்த அ
ளவின் தாயி மருக்குவென்று அடியென் கொல்
வென்று வேண்டிப்பா? தங்களுக்கு வதாவது
கரிப அஞ்சலிமென் தெரிந்தாயும் அது
எனக்கு பதிர்ப்பால் கோற்றும்.

ராஜா:—என் பிராவாகாது! என் சித்
திர்த்தன் இவ்வளவையும் உண்டாபுகிட்டு
ளின் னால் கத்தே மம்டி. மீள்கிறீடுமென்
கிணக்கின்றேன். ஏனெனில் இப்பொழுது
சினந்து தனாக வளதுடல் என் கவாதினத்
திருல்லவமும் அளவாய்க்கன் தந்தம் மொழி
கிணக்கிய சிறைவேற்றமாலும் திண்டிடுகின்
றன்—ஆயினும் எனக்குப் பின்னிவளாகில்
நீ கவாய் சீலிக்கிறுக்க வேண்டியது.

ராஜாத்தி:—நீயே, நான்! தங்கைப் பிள்ளி
தும் கான் உயிர் தவிர்ப்பேனே? தங்கை என்
உடல் கட்டல் ஏறுகின்றதாய் தங்களுக்குப்
பின் எனக்கு வேறு வாழ்வாய்போ? திந்தப்
பற்றியுத சாய் பார்க்கொன்றுகொ இவ்வாய்
ததைபையான் சிறைவேற்றமாலும் இவ்வளவ
மடித்து என் தலையில் விழட்டும்! தங்கைக்
கொன்றிதோஷம் எனக்கு எப்படுகிடும்!

(பாடுகொன்)

(இராகம்—பியாகு; ஆதிதாளம்.)

பல்லவி.

உம்மைப்பொனைக் குற்றிபர்கள்—இந்த
உரைத் தன்னிதுண்டாம்!

அதுபல்லவி.

அன்னத் தந்தை அழித்த நன்—என்னவென்றோ
[ஸ்ரீமங்குலக்கொண்டம் (உம்)]

சரணங்கள்.

அண்ணன் கம்பிக்கருண்டான்—அந்த
அடைபுப்படுகே அன் கிந்தலா—என்ப
என் முன்கிணக் பதற்கிணக்கம்—சிற
சுயிர் கண்மகனேதேகம்— (உம்)

மக்கள் பின்னகளுக்குக் கன்னவந்திரம்-தரும்
பட்டுநீம அவர்கள் பித்திரம்—பின்பு
நினைவர் செய்வார் பலஞ்சுத்திரம்—என்றும்
நிறுத்து மகன்பே சமுத்திரம் (உம்)

கணவனிறந்தபிறகு உடன்குட்டையெழுத
வான் அவன் உயிர்த்திருக்கும்போதே அவ
னைக் கொன்றுவிட்டு மறுகிவரகம் செய்து
கொண்டாலும் கொள்ளுவார்.

ஹேமசந்தி:—(தனக்குள்) இவ்வரத்தை
உன் காதில் நராசம்போல் விழவில்லையா
அம்மா?

ராஜா:—யான் நினைவாரும் அப்படிக்கட்டு
ப்படுத்தவானல்லன்—எனக்குப்பின்னர் நீ
இவ்வல்லன் ஐயித்திருப்பது எனக்கு முற்றி
யும் சம்மதமே! ஆனால் மறுகிவரகமாட்
டும் செய்துகொள்வாதிருப்பின் அப்போதும்
இப்பொழுது நீ சொல்லுவாதெல்லாம்
முழுமனதோடு அந்தரகம்மரகமே சொல்லு
கின்றனை என்று கம்புகின்றேன். ஆனால்
காப்பினைக்கொடுப்பது எல்லாம் நடந்தேயிருக்கி
றதா? அல்லது நாமேதான் நடந்துவருகி
றேயுமா? நாமொன்றுநினைக்கத் தெய்வமொ
ன்றுநினைக்கும் எனப்பொழுதுநினைப்பது?

ஹேமசந்தி:—(தனக்குள்) தெய்வத்தைப்
போய்க் கட்டடால் “நானொன்றுநினைக்க மனி
தன் சிவனொன்றுநினைக்கிறேன்” என்று மு
கையாடுகிறதாம்.

[சும்
ராஜா:—ஒன்று நினைக்கின்ற ஒழிந்திட்டு கொண்டு
தன் பிறையதவரினும் கிட்டுத்தும்—ஒன்றை
நினைவாத முயற்சிக்குகிறபிறகு நீக்கும்
எனையொழுகின் செயல்.

நாம் நடந்துவருகாத நிர்மானிக்கும் ஏற்பாடு
களைகாடும் மறந்துவிடுகிறோம். அல்லது அ
ப்படி நடத்த யத்தனிக்கையிடுகிறோம் இதை
புதுகையையும் அசென்கரிப்புகளையும் எதிர்
தப்போராதும் மனவலியில்லாமல் கம்ப உறுதி
பொழிக்கை எல்லாம் கைநழுவு விடுகிறோம்.

ஆனால் நமக்கு நாமெதற்குத்திய கட்டத்
தது நாம் மாற்றிக்கொள்வதுநிப்பாயந்தான்.
நீர் வித மனவலியை எல்லாம் கொடுத்திர்மான
த்தை மாற்றிநாம் மனவலியைவந்த உடனையா
ற்றா கடைக்கிதாபம்வல்லியா? நமது மனவலி
மைகள் மாறுவதற்கோ அவையெல்லாம்.

உன்பது நாயியுட்பது நான் குழாயும்
என்பதகோடி. நினைத்தென்னவன்—கன்புதைத்த
மாத்தர் குழவாய்க்கை மண்ணின்சுல்லம்போல்
சாத்தையுஞ் சஞ்சலமேதான்.

அதிர்ஷ்டம் மாறிடவேபுத்தியும்மாறிவிடு
ம், அன்பும்மாறியும், பிறருக்குப்பமித்திரு
ந்த மதிப்புப்பாறும். இப்படி மாறிக்கொண்
டே இருப்பதுதான் இவ்வல்லன் இப்படி.
உயர் நிலையிலிருப்பான் தாழ்நடைநடக்கால்
அவனதுதேயர்களை அவனுக்கு முத்தியவை
நிகராகிவிடுவார்.

சல்லையையானும் கைப்பொருளுண்டாவின
வல்லோரும்கவளை எதிர்கொள்வர்—இவ்வாளை
இவ்வாளும்கேண்டான் சந்தெடுத்த தாம்பவன்
செல்லாதவன் வாயிந்தொல். [டான்.

ஆகலாய்வான் சொல்லதியாகெனில் ஒரு
தொழிலையும் தவறாமல்செய்து முடிப்போமெ
ன்று உறுதியாய் கூறக்கூடாது. ஏனெனின்
அதற்கு நமதாயும் விதயாயும் எவ்வளவோ
இடைபுறுகள் தேரக்கூடும்.

நமதென்னம் நமதேஐயிய அதை நின்று
வேற்றம்செயல் நமதல்ல-

ஆராய்வேணயித் பிரமாதியானுமையவொ
[ருசெயலாய்க்
யணமதியொடு பேசாத பொறுமைபெறுதான்
[சாத்தாரமெனவிருத்தபெரும்
கோகவொருகோபமொருவேலையாவத்திறை
[வொன்றுமல்லாமலே
கெட்டுவித்தட்டழித்தனதுவார், வசனவீரவாக
[வென்ற பெரும்
பூராயமையொன்று பேசாமலமொன்றைப்பலம்
[புலவர், கிடைத்திரிப்
போதுதயிலோமென்ற விதியு முத்தியி
[போலே யிருத்ததயில்வார்,
பாராதிதனவன் செய்வெல்லாமுடியிலே பார்
[கிணின் செயல்வல்லவோ,
பார்க்குமிடமெக்குமொரு நீக்கமந்திறைந்து
[பரிபூரணத்தே.

ஆதலால் இப்பொழுது நீ கூறிப்பெதல்லாம்
மனப் பூர்வமாயிருந்தபோதிலும் எல்லாம்
கடத்தபிறகுதான் நிச்சயமென்று கம்பவே
ண்டும்.

ராஜாந்தி:—நான் தங்களுக்குப்பின்னுயிர்
வாரும் பகதத்தில் பிரம்மஸுத்தி கோது
த்திய தோஷங்கள் இரண்டும் என்னைச்
சேரக்கடவது! உண்ணச்சோறும் உடுக்கத்

வியாசவாசி என்பது இங்குக்கு கிழக்கு திசை புலிருக்கிறது. கங்கா நதியைக்கடந்து நான்கு மைல்தூரம் கடந்து போகவேண்டும். இவ்விடத்தில் வியாசருடைய கோயிலும் மடமுயிருக்கிறது. இதையும் யாத்திரைக்காரர்கள் தரிசிக்கவேண்டியதே.

ஹே! சாசிகேதாமி! உனது பெருமையை எழுதவல்லார் யார்? பல புல்தகவல்களில் படித்தும், உன்னை தரிசித்தவர்கள் வாய்ப்படக்கேட்டும் திருப்பதியடையாமல் பலகாலம் பிரயத்தனஞ்செய்து புறப்பட்டுவந்து டேரில்கண்டு பெருமை பொருத்திய கல் கையில் பலதீடவை ஸ்ரானஞ்செய்து, உன்னிடம் வழங்கும் ஜோதிலங்கமாகிய வில்வேகவாணா பரி

சித்தி, தரிசித்து, அடிவணங்கி ஆகந்தமடைத்தோம். உன்னை தரிசித்தவர்களுடைய பாவங்களை நீக்கி முக்திக்கு வழியுண்டாக்குவது பெரி போர்களுடைய வாக்குபடி சத்தியமாதலால், உன் மகிமையை சற்றுமறிய சக்தியில்லாத ஒருவரால் எழுதப்பட்டதென்று அலகியுந் செப்புமால் படித்தவர்களையும், படிக்கக் கேட்டவர்களையும், மகா பாவங்களிலிருந்து நீக்கி பரிசுத்தவான்களாக்கும் படி அநேக கமஸ்காரங்கள் செய்த பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ஒ ம் த த் ஸ த் :

டி. ஸி. வெங்கடராமனாஸ்யர்.

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை.

13. அதிகாரம்.

காமேசுவரய்யர் தங்கத்துக்கு சாந்தி முகூர்த்தம் செய்யவேண்டுமென்று காராயணசாஸ்திரிகளுடன் அவர் பூஜைக்கு வந்திருந்தபோது சொன்னார். காராயணசாஸ்திரிகள் ஸ்ரீனிவாசன் எப். ஏ. பரிணைதேரமல் சாந்தி முகூர்த்தம் செய்கிறதில்லை யென்றார். காமேசுவரய்யர் எப். ஏ. பரிணைதேரமல்லையென்று வைத்துக்கொள்ளும். சாந்தி முகூர்த்தம் இல்லையா என்றார். காராயணசாஸ்திரிகள்: ஓய் அவசருணம்போல் அப்படிச் சொல்லாதேயும். தேரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கக்கொள்ளும். எல்லாம் தேறும் என்றார். காமேசுவரய்யர் அப்பா தேற்றமே தேறினால் எங்களுக்குமெல்லாம் சந்தோஷம்தானே என்றார். பிறகு காராயணசாஸ்திரிகள்: ஊருக்குப்போன ஆறுமாசத்துக்கெல்லாம் ஸ்ரீனிவாஸனுக்கு பரிணைதேரினதாக பட்டணத்திலிருந்து தந்திவந்தது. காராயணசாஸ்திரிகள் ஸ்ரீனிவாஸனுக்கு ஓர் புப்புக் கலெட்டி வேலை வந்ததுபோல் வெகு சந்தோஷப்பட்டார். அந்த தந்தியை பூஜையில்கொண்டு அர்ச்சனை செய்தார். வெள்ளைக்காசு பணரப்பயல் கொட்டி பூஜார்க்கமல்லவென்கிற சாஸ்திரமெல்லாம் அந்த சமயத்துக்கென்று விலகப்பட்டது. அன்றையதினம் காராயணசாஸ்திரிகள் அல்லுர் முழுதும் வாலழைத்து கந்தனத்து சர்க்கரை தாமதுவும் எல்லாம் செலுத்தார். பூவாசைஹாருக்கும் இந்த சந்தோஷ சமாசாரத்தை காமேசுவரய்யருக்கு தந்திமுறையால் தெரிவித்தார். அடர் இதைக்கேட்டு வெகு சந்தோஷமடைந்தார். தங்கத்துக்குத் தன் புருஷன் பரிணைதேரினால் என்்கிற சந்தோஷத்தில் நுரையுள்

ந்து ஒருவித தேஜஸ் முகத்தில் உண்டானது. தங்கம் திரண்டு இதற்கும் ஒரு வருஷகாலம் ஆய்விட்டபடியால் அவன் தோகம் மிதுமிதும்பும் அவன் பாலயுத்திற்குத் தருக்த அழகும் பார்ப்போர்களைப் பிரமிக்கச் செய்தன. காமேசுவரய்யர் காராயணசாஸ்திரிகளுக்கு இனி சாந்தி முகூர்த்தத்தை தாமதிக்கக்கூடாதென்று எழுதினார். காராயணசாஸ்திரிகள் உடனே ஒரு முகூர்த்தத்தைப் பார்த்து காமேசுவரய்யருக்கு எழுதினார். அவர் உடனே சாந்தி முகூர்த்தத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய ஆரம்பித்தார். சாந்தி முகூர்த்தத்துக்கென்று, காலாயிரம் ரூ. கடன் வாங்கினார். தன் வீட்டிற்கு விவேதே பண்ணில்லை ஆகலாலும் தங்கத்திற்கும் விவம் தெரிந்துவிட்டபடியால் அவன் மனைக்கோணமலிருக்கும்படி கடத்தக்கொள்ள வேண்டுமென்று காமேசுவரய்யர் தீர்மானித்தார். காமகியிய் மாரும்குடே தேர்த்துகொண்டான். காமேசுவரய்யர் ஆயிரம் ரூபாய்க்கு உத்தேசம் போட்டால் காமகியிய்மான் அது போகுது 2,000. ரூபாய்க்கு உத்தேசம் போடவேண்டுமென்பான். காமேசுவரய்யர் வெள்ளி சாமான் 1,000 ரூபாய்க்கு எடுத்து விட்டார். சுட்டில் மேஜை வகைகளில் 1,000 ரூபாய் போட்டுவிட்டார். டாப்பிங்ஸ் குருக்கென்று ரூ. 1,000 போட்டுவிட்டார். புடவைவகைகளாக செலவுக்கென்று ரூ. 1,000. வைத்துவிட்டார். இதைத்தவிர பிரயாணச்செலவுகளை ஓர் கணக்காய் வைக்கவில்லை. காமேசுவரய்யர் அந்த ஊரில் ஒருவகையான ஊருக்குக் காலவாயாகது நிற்கும்படி வைக்கவில்லை. எல்லோரையும் கமலவழக்கு கூட்டிப்போய்விட்டார். வண்டிகள் ஊன்களுக்குக்க

200 வண்டிகளுந் சாமான்களுக்காக 100 வண்டிகளும் தயார் செய்யப்பட்டன. ஓர் ஊதே எடுபட்டுப்போகும்பொழுது வேடிக்கையை கேட்கவும் வேண்டுமோ! கூடவே ஊக்கரம் பாண்டு வாத்தம் எல்லாம் கொண்டுபோகப்படாமல் ஒவ்வொரு ஊர் பக்கத்தில் இவர்கள் போகும்பொழுது ஊக்கரம் பாண்டு வாத்தம் எல்லாம் வாசிக்கப்பட்ட படியால் ஒவ்வொரு ஊர் ஊன்களும் வெகு கூட்டமாய் வந்து இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்தார்கள். அந்த மிப்பதற்குள் ஏதாவதொரு இடத்தில் தங்கி ஓர் சமாதானம் நடக்கும், மறுபடியும் மறுகூள் காலையிலே சாப்பாடு பண்ணிக்கொண்டு தான் மறுபடி புறப்படுவார்கள். இப்படி இடங்களுமே மிக உல்லாசமாய் இருந்துகொண்டு எல்லோரும் புறப்பட்டு ஊன்களும் கல்லாவடி போய்ச் சேர்த்தார்கள். கல்லாவடியில் காராயணசால்திரிகளும் இவர்களுக்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்துவைத்திருந்தார். இவர்களுக்கென்று வரிசையாக நாலு வீடுகள் பெரிய வீடுகளைக் குழித்துவிட்டார் காராயணசால்திரிகளும். காமேசுவாய்யரைப் பார்த்து அந்தப்படித்தானும் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் ஆனால் செலவு அதிகமாக ஆகக்கூடாதென்றும் யோசித்து தன் பெண்ணின் கல்யாணத்தை யும் நினைந்து சாத்தி முகூர்த்தத்தோடு நடத்துவதும் தீர்மானித்து பெரிய கொட்டகைபோட்டு வெகு ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்துவைத்திருந்தார். ஆனால் அந்தப்பெண்ணுக்கு கல்வியானும் நடக்க பிராப்தமில்லை. சாத்தி முகூர்த்தத்தின் தீவிரமே கல்யாணமும் நடக்க வேண்டியதாயிருந்தது. சாத்தி முகூர்த்தத்திற்குச் செய்யவேண்டிய வைதீக காரியங்களைச் செய்ய ஏற்பாடுசெய்துவிட்டு காராயணசால்திரிகளின் பெண்ணின் கல்வியாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்போய் உட்கார்ந்தார். சமயத்தில் மாப்பிள்ளையைக்கூடேனும், மாப்பிள்ளை எங்கே எங்கேயென்று புரோகிதர்களெல்லாம் அலட்டினார்கள். மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார் அவன் தலையை வலிக்கிறது ஏங்கிறான். அச்சாணியம்போல் உடம்பு வெண்கலிய மில்லாத சமயத்தில் கல்வியானும் செய்வது சியாமில்லை யென்றார். இப்படி இருக்கும்போது வெங்கடாசனமூர்த்திரிகள் காராயணசால்திரிகளை தனியாக கூப்பிட்டு மாப்பிள்ளை சமாதானத்தை உட்கார்களா. திருட்டுப்பயல்கள் வாடெகுகூண்ட கைகளிடத்தில், 2,000 ரூபாய் அடித்துவிட்டுப் பார்த்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் கொடுக்கமாட்டேனென்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள், எத்தனை பாசாங்கு பண்ணுகிறீர்கள். திருநெல்வேலியிலிருந்து ஒரு சப்ஜுட்டி பெண்ணை கொடுப்பதாகவும், 5,000 ரூபாய் வாடெகுகூண்ட கொடுப்பதாகவும் தந்தி வருகிறதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். இதெல்லாம் புறட்டு. அப்படித் தந்திவந்திருந்தால் கம்பிடம் சொல்லாமல்ல்லவா இந்தப் பயல்கள் ஒடிப்போய்விடுவார்கள் என்றார். காராயணசால்திரிகள் பிறகு மாப்பிள்ளையின் தகப்பனைக் கூப்பிட்டு என்ன ஐயா இது சியாமாயிருக்கிறதா, ஏது இனிமேல் தாலிமுடிக்க பாதிபோட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே மாட்டேனென்று போய்விடுவீர்கள் போலிருக்கிறீது. இதென்ன குழக்கை விளை யாட்டாயிருக்கிறது என்றார். அவர் ஐயா நீர் கட்டாயப்படுத்தி என்ன செய்கிறது. என்னைக்கு உடம்பு சரியில்லை நான் என்ன செய்யட்டும் என்றார். காராயணசால்திரிகள், ஓய் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் ஐயோம் ஒடிப்போய்விடுமோ - ஐயோத்துக்கு வாடெகுகூண்ட தான் மருந்துபோலிருக்கிறது இதெல்லாம் என்னிடத்தில் நடக்காது. இவ்விடமுள்ளோருள் கல்வியானும் செய்துகொள்ளும் இல்லாவிட்டால் ஊர்போய்ச்சேரும், நான் ஒரு காசு தாமாட்டேனென்றார். அவர் என்ன அய்யாவாளா என் பீட்டனை உங்கள் பெண்ணின் கையை யெல்லாம் பிடித்தபிறகா வேறுபுருஷனுக்கு உமது பெண்ணை கொடுப்பது என்றார். காராயணசால்திரிகள் என்ன ஐயா அதற்காக பங்குகொண்டு நீர் என் சொத்து முழுவதும் கேட்டபோதிலும் கொடுத்தவிலிருந்தா, கையை பிடித்தால் என்ன. வெள்ளைக்காரர்களுக்குத் தன் கையில் மாம்பழம் கன்று இருக்கிறதா என்று கொஞ்சம் நறுக்கிகொடுக்கச் சொல்லி ருசிபார்த்து வாங்குவதுபோல் எத்தனை வெள்ளைக்காரர்கள் கல்வியாணத்திற்கு முன்னேயே ஒருமாசம் 2-மாசம் அனுபவித்துவிட்டு பிறகு வேறு பெண்ணை தேடிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அந்தப்பெண்ணும் இப்படி எத்தனைபேரிடம் அனுபவித்துவிட்டு கடைசியில் ஒருவனைக் கல்யாணம் செய்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதெல்லாம் விட என் பெண்ணுக்கு என்ன செட்டுருப்பாயிட்டது என்றார். கடைசியில் மாப்பிள்ளையைச்சேர்ந்தவர்கள் எதை காரியம் இவரிடத்தில் பலியாடென்ற கண்டு எல்லோரும் புறப்பட்டுப்போய்விட்டார்கள். ஊர் முழுவதும் காராயணசால்திரிகள் வீட்டுப் பிரஸ்தாபமாகவேயிருந்தது. எல்லோரும் காராயணசால்திரிகள் பெண்ணின் கையை மாப்பிள்ளை தொடருதான் மிச்சம் என்று கேலி பண்ணினார்கள். காமேசுவாய்யருக்கு மனதில் காராயணசால்திரிகள் தங்கத்தின் கல்வியாணத்தின் போது பண்ணை போக்கிவிட்டதனத்துக்கு கெருய் வேண்டுமென்று தோன்றிற்று. மறுகூள் காலையில் கல்லாவடி கிராமத்து ஆம்பருவதி கதியில் பெருக்கள் ஸ்ரீராமம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள் அம்மாப் பொண்ணு என்பவள் காமேரியைப்பார்த்து "என் கையம்மா, வெங்கலகியி மாப்பிள்ளை தாலிமுடிக்க பாதி போட்டிருக்கும்போதே மாட்டேனென்று ஒடிப்போய் விட்டானாமே" யென்றான்.

காமேரி—சீ. சீ. அரை பயித்தியமென்றது முழு பைத்தியம் என்பார்கள். கல்வியாணத்திற்கு முன்னேயே மாட்டேனென்று சொல்லி ஒடிப்போய் விட்டார்கள் என்றான்.

சேஷி.—இல்லையாமடி. மாப்பிள்ளை பாதி கடிவாய் பண்ணிக்கொண்டிருந்தானும், வாடெகுகூண்ட இல்லையென்றாலும், அப்படியே எல்லோரும் கோபித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போய்விட்டாகளாம்.

காமோரி - என்னபுருஷ - யாவாவது பாதி சுதம
மரத்தில் போவானா - வாதெகூண கேட்டா கொ
டுக்கமாட்டோமே போய்விட்டா.

சேஷி-எப்படியோ பொண்ணு மணியிலே பின்ன
யோடே உட்காந்து தோன்னோபொறது சாந்தி முக
ர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டாயே
என்றான். இதைக் கேட்டுக்கொண்டவந்த வெங்கல
கூழி அம்மான் ஏண்டி என் பெண் என்ன திரண்டு
விட்டானா. சாந்தி முகர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு
ஓடியே என்னைறையே-ஈ சவரணையாய்க்கிற
கொழுப்பா இது என்று எதார்த்தத்தில் வெங்கல
கூழி அம்மான் பெண்ணுக்கு வெருவான் கல்பா
ணம் செய்யாததால் பெண் திரண்டிவிட்டதாக ஊ
ரில் பிசந்தராய். சேஷி வெங்கலகூழியைப்பார்த்து
கோபித்துக்கொண்டதெல்லாம் என் ஒன்றம் வித்
தியாசமாய்ச் சொல்லியிலை என்றான். அந்த சம
யத்தில் கதிக்கு வந்த வேம்பு என்பவன் "வெங்கல
கூழி ஏது உனக்குகூட இத்தனைபாழிலை மாப்
பினைக்கு உபசாரமெல்லாம் செய்துவிட்டுவா! தம்மச
மாச்சதாக்கும்" என்றான். வெங்கலகூழிக்கு கோ
பம் வந்து "ஏண்டி வேம்பு ஈ சவரணையாய்க்கிற
கொழுப்பா உன்னை இப்படி வெங்கலசொல்லிவிடுகி
றது" என்றான். காமோரி-ஏண்டி வேம்பு, கல்பா
ணத்தான் சிந்துவிட்டதே உனக்கு தெரியாதா
என்றான். வேம்பு அம்மா வெங்கலகூழி கல்பா
ணம் சிந்துவிட்டது எனக்குத் தெரியாதாம். அத
னால்தான் கேட்டேன் கோபித்துக்கொண்டதே
யென்றான். வெங்கலகூழி அம்மான் கோபம் என்
ன உன்சாந்தத்தான் போய்விட்டது தவாவாளுக்கு
வந்தாந்த தெரியும் என்ன அகிசயமடி. மணியிலே
உட்கார்த்த பிறகு பெண்ணுக்கு கல்பியாணம் உடக்
கமுடியாமற்போனது இது ஒரு கேவியா என்று சொ
ல்லி அவசரமென்று வீட்டுக்கு போய்விட்டான். இப்
படி காரயணசாஸ்திரிகளின் பெண்ணின் கல்பா
ணம் சிந்தறனால்தான் தவத்தின் சாந்தி முகர்த்தம்
இன்னும் சிறப்பாய் உட்கந்த. கல்பியாணத்துக்கு
சேகரிக்கப்பட்ட சாமான்களெல்லாம் சாந்தி முகர்
த்த கல்பியாணத்துக்கு உதவியபடியால் சாந்தி மு
கர்த்தம் இன்னும் அதிக சிறப்பாய் விளங்கிவது.
காமேசம்யர் வாங்கிவந்த சீர்வரிசைகளை அந்த ஊ
ரில் ஒவ்வொருவரும் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போ
னார்கள். சரயங்காலம் காரயணசாஸ்திரிகள் வீட்
பிறகு ஊர்வலம் போரும்போது சீர்வரிசைகொண்டு
போரும் ஆட்களுக்கெல்லாம் ஓரோராகி உறப்புப்
போட்டு சீர்வரிசையெல்லாம் ஒரு பந்தியாய் தெரு
விலுபோன அழகைப்பார்த்துவிட்டு அந்தகூழியில் எல்
லோரும் இப்படிப்பட்ட சாந்தி முகர்த்தம் எப்போ
தும் பார்த்ததை இல்லையென்று கொண்டாடினா
ர்கள். படுக்குள் ஜோடனைக் கென்று காமேசம்ய
ர் ஓர் கைகேர்த்த பண்டாரத்தை கட்டிப்போய்
முழுமதம் புலப்பக்களாலேயே நுவல்கிறதே தே
வேந்திரன் படுக்குள்போல் சிங்கம் செய்ததைத்
திருந்தார் அகைப் பார்த்த கிழவிகளுக்குகூட சிற

பெண்ணியருந்தோமா என்றிருக்கும்போது சிற
பெண்களுக்குத் தேங்குவும் வேண்டுமோ. சாந்தி
முகர்த்தம் லக்கினம் வருவதற்குள் புரோஷிதர்கள்
அவசரப்பட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீவிவாசன் தங்கம் இருவ
வாயும் பரவண்ணம் சாப்பிட்டுக்கொல்லி உன்னே கொ
ண்டபோய்விட்டார்கள். உன்னே கொண்டுபோய்
விரிவதை இல்லவனவு பரிசுச் சமாதம் செய்யவது கமக்
குள் எவ்வளவு கேட்ட வழக்கம் பாராக்கன். கேட்
ட வழக்கம் என்று எல்லோருக்கும் தெரித்திருந்தம்
சைபளவில் கட்டவே கூடாது என்று வெரு தைரிய
மாய் பேசுகிறார்களே தவிர அனுபோகத்தாக்கு
வரும்போது பழயகாலத்த கிழவர்களையும் கிழவி
களையும் மீறமாட்டா எல் அந்த தர்வழக்கத்தை தனு
சரிக்கிறார்கள். ஸ்ரீவிவாசன் தங்கம் இவர்களை
உன்னே விரிவதற்கு முன்னேயே அவனுடைய அத்
தங்கார் செல்லம் என்பவன் ஒருவாருக்கும் தெரியா
மல் கட்டியின் அடியிலுபோய் வேடிக்கை பார்ப்ப
தற்கென்று ஒளிந்துகொண்டிருப்பான் கட்டில் அத்
த அறையின் கலியில் போடப்பட்டிருந்தது. தம்பிதி
னை உன்னே விட்டுவிட்டு எல்லோரும் வெளியே
போய்விட்டார்கள். சதவு ஸ்ரீவிவாசனாலு முடப்
பட்டது தங்கம் முதல் முதல் தன் புருஷனோடு
தனியையாக விடப்பட்டபடியால் வெரு சங்கோ
சப்பட்டிருக்கொண்டு கட்டியின் ஓர் புறத்தில் மறை
ந்து சிந்துகொண்டிருந்தான். ஸ்ரீவிவாசனுக்கு
அவனைப் பார்த்த சங்கோசமாயிருந்தது. யார் முந்தி
பேசுகிறது என்று சந்தேகம் இருவருக்கும் வந்து
விட்டது. ஸ்ரீவிவாசன் ஓர் பெண்ணை லாயில்செய்த
தன் வலையில் போய் கப்பிடுகிறதா என்று சினைத்
தான். தங்கம் எாம் வலையில் போனான் என்ன
சொல்லுவாரோ புருஷன் என்ன செய்யாரோ என்
று பயத்தொன்றோ என்ன. இப்படி வெரு
ரோம் இருந்தபிறகு ஸ்ரீவிவாசன் கிடக்கிறதா எம்
தான் கப்பிட்டுப்பார்ப்பாய் ஒருவேளை வலையில்வா
சங்கோசமாயிருக்குமென்று சினைத்து எழுந்திருந்து
ஸ்ரீவிவாசன் மென் தங்கத்தின் கட்டத்தில் போ
னான். தங்கத்துக்கு ஸங்கோசம் இன்னும் அதிக
மாய்விட்டது. ஸ்ரீவிவாசன் கட்டியின் முன்பு
மாக வரவும் தங்கம் பின்புரம் போய்விட்டான். அவ
ன் கட்டியின் அகலப்பக்கத்துக்கு வந்தான். தங்
கம் அதன் எதிர்பக்கத்துக்கு போய்விட்டான் ஸ்ரீ
விவாசன் கட்டியின் பின்பக்கம் போய்ச் சேர்ந்
தான். தங்கம் கட்டியின் முன்பக்கம் வந்துவிட்
டான். ஒருவேளை படுக்கையில் படுத்திருக்கொண்
டமென்று யன் போனானோ என்று ஸ்ரீவிவா
சன் முன்பக்கம் வந்தான். தங்கம் பின்பக்கம்
போய்விட்டான். ஸ்ரீவிவாசன் இதைக்கண்ட ஆச்சரி
யமாயிருக்கிறதென்று பிரதமபிணமாய்ச் சுற்றி தங்
கத்தின் பக்கமாய் வந்தான் தங்கம் அப்பிரதம
மாகச் சுற்றி பின்பக்கம் போய்விட்டான். ஸ்ரீவி
வாசன் சுற்றச்சுற்ற தங்கமுட கட்டியில் சுற்றித்
தெண்டிட்டு வந்தான். இதனைக்கொண்டார் பார்த்தி
ருத்த செல்லம் தன் சிறப்பை என்ன அடக்கிப்

பார்த்தும் அடக்கமுடியாமல் கொள் என்று சிபித் தான் ஸ்ரீனிவாஸன் இது யாரென்று பார்த்தவும் செல்லம் ஒளிந்திருப்பதை கண்டான். அது அவனுக்கு அவமானமாகப் போய்விட்டது- உடனே செல்லத்தை வைத்து வெளியில் தூரத்தினால் அவன் வெளியில்போய் எல்லாபிடத்திலும் செல்லம் விட்டான். ஆனால் இவனைக் கண்டது ஸ்ரீனிவாஸனுக்கு ஒருவிதத்தில் சாதகமாயிருந்தது. தங்கம் இன்றும் சற்று ஒதுக்கிப்போவதை இவன் கண்டால் அவனை அடித்தேயிருப்பான், செல்லம் போன பிறகு எல்லாவேளை இன்னும் ஏதாவது செய்கைகளை பாராமல் இதோடே போய்ச்சேர்தான் என்று நினைந்து மறுபடியும் கதவைத் தாண்டோட்டான். தங்கம் உன் சங்கோஜத்தோடு இன்னும் யாவாவது இருந்தாலென்னசெய்கிறது என்று மென்சச் சொ

ன்னான். ஸ்ரீனிவாஸனுக்கு இத்தப் பேச்சைச் சேழ்க்கவெகு ஆனந்தமாயிருந்தது. அமிர்தம் உறவிடவெல்லாம் தங்கத்தின் அத்தப் பேச்சைச் சேட்டுகளித்தான். பிறகு எட்டிலுக்கு அடியில் எல்லாம் தேடிப்பார்த்து தங்கத்தினிடத்தில் போய் வேறு ஒருமரும் இல்லைவென்று சொன்னான். அவன் செல்லம் எப்படி இங்கே வந்தான், அது ஏன் உம் எனக்குத் தெரியாமல் போய்ற்றவனென்று. ஸ்ரீனிவாஸன் என்ருத் தெரியாமலே ஒளிந்திருக்கிறான் என்று. இதற்குமேல் ஸ்ரீநீ புருஷர்கள் படுக்குள் இரகசியத்தை கமக்கு வெளியிட அதிகாரமும் இல்லை. ஸ்ரீனிவாஸனும் கோபம் வரும். இவ்விதம் தங்கத்தின் சாதி மூகர்த்தம் வெகு சிரப்பாய் முடிந்தது.

எஸ். இராமன்ராமபிழார், பி. எ

EXTRACT.

அர்ப்பன்னம் கம்பெனி முழுக்கப்போனது.

ஒரு கமிஷன் நியமித்து விசாரிக்கவேண்டும்.

அர்ப்பன்னம் கம்பெனி முழுக்கப்போனதுமற்றச் கம்பெனிகள் முழுக்கப்போவது போலல்ல. உதவெருகாலமாகச் சென்னையில் த்தார்ப்பெட்டு அதை கம் ஐனங்கள் ஒரு வரன்மெண்ட் போலப் பாலித்த சூப்பி வந்தார்கள். கம்பி வந்து இப்போது ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் அழிந்த போயின. இந்தச் கம்பெனி முழுக்கப்போன்றேண்டு கேட்டுத் திகழ்ப்பட்டு கிடைவு போனவர்கள் பலர்; கைத்தியம் பிடித்தது போலானவர்கள் பலர்; பருத்தபடுக்கையில் கிடப்பவர்கள் பலர்; இந்த இடி இடித்ததே, இனி பட்டினி கிடப்பதே கையென்று மயக்குகிறவர்கள் பலர்; அனேக வருஷம் உத்தியோகஞ் செய்து கொடுக்கிறதே சேர்த்துப் பாக்கியில் கேட்டு மருத்த ஆயிரக்கணக்கான தொகையும் இழந்த இனி கம்பெனமே உதி பென்ஷன் பெற்றால் எப்படி சிவியப்போன்றது பதைத்தகிடப்பவர்கள் பலர்; பென்ஷன் பெற்றது உத்தியோகஸ்தர்கள் தவகள் ஆயிரக்கணக்கான உடைத்து மிகுந்தபைத்தை இந்தப் பாக்கியில்போட்டு அதைத் திடவென்று புதிதாகித்த இனிப்பென்ஷனை வைத்துக்கொண்டு தங்கள் சமுசாரமென்ன, வந்து குதிக்கவேண்டுமே, வேண்டுகார்தென்ன—இவர்களை கெல்லாம் எப்போதும் போலவே வைத்து கம்பெனிப் பதெப்படி யென்று மயக்கிப் பதைத்திருப்பவர்கள் பலர்; தங்கள் பென் பின்னைகளுக்காகவும், புருஷனியுத்தர்கள் சிவியம் விட்ட விதவைகளுக்காகவும் போட்டிருந்த கொத்தப் தொகையுமேயும் அவர்களுக்கு இவ்விருபாயம் ஏதாவது இல்லாமல் மானத்தை யிழந்து பிச்சையெடுப்பதோ அல்லது மானத்திற்கும் பயந்து கீட்டிலேயே அடைபட்டு பட்டினி கிடப்பதோ கதி

யென்று இருப்பவர்கள் பலர்; பாக்கில் போட்டிருக்கும் தொகையின் வட்டிபோதும், காம் எவ்வித தொகுதியும் செய்யாமல் கூடவேயாயிருக்கலாமென்று கம்பிச் சவலாய்ந்திருந்து அந்தத்தொகையை இப்போதிழந்து இனி கூடும் போயிற்று, சற்ற்தொழிலும் மறந்து போனோம், எப்படிச் காலத்தன்னைமென்று தெரியாமல் புத்திப் பிரமைகொண்டவர்கள் பலர்; தரும் சாலைகளுக்கும் பொதுஜனவுபகாரமான ஸ்தாபனங்களுக்கு யாசகம் செய்தோ புண்ணியவான்களான பெரியோர் என்னொடை கொடுத்தோ சேர்த்து அதன் பரிபாலனத்தையாச அதைப் பாக்கியில்போட்டு இத்தனை காலமாக அந்தத் தரும்சாலைகளையும் ஸ்தாபனங்களையும் கட்டத்திலுந்து இப்போது அவைகளின் சொத்திக்குள் இருந்த இடத்தெரியாமல் இந்தச் கம்பெனி வாயில் போட்டுக்கொண்டதால் இந்தத் தரும்சாலைகளையும் ஸ்தாபனங்களையும் இனி உட்கு ஒரு துட்டேனு மில்லாமல் சிறுத்திவிடவேண்டிய நிலைமக்கு வந்து விட்டவை பல. இவ்வாறு ஆயிரம் பத்தாயிரமான குடும்பங்களெடுத்த மோது பணத்தை ஆக்கிவெய்து சோடப்பயிர் செய்வோருக்கும் மற்றப்படி வியாபாரத்தில் சம்பாதிக்கவும் செலவுசெய்து பரபராயப்போன இந்தச் கம்பெனி, எப்படிப் பரபராயிற்று, என்னவிதமாகச் செலவு செய்தது, இவர்கள் முழுதிலும் கணக்காகவே பாக்கியை உடத்திலுள்ளனர், இவர்கள் கணக்குகள் சரி யாயிருக்கின்றனவா, இவர்களுக்கு இன்னும் எவ்வளவு சொத்து உண்மையாய் யிருக்கின்றது; கட்டமடைந்த காலமாய்ப் போனவர்களுக்கு ஒன் னுக்குக்காவது திருப்பத்தெட்டுமாய், என்பன